

СРБИЈА

SERBIA

VOICE OF SERBIAN FIGHTERS FOR FREEDOM

ГЛАС СРПСКИХ БОРАЦА

"СРБИЈА" је званични орган Прокрета Српских Четника Равне Горе у слободном свету. Излази месечно. Годишња претплата за све земље 5 долара.

Претплате, дописе, огласе и прилоге за лист слати на адресу листа.

Published every two months
Subscription for U. S. A. and other countries \$5.00 per year.

Second Class Postage Paid at Post Office, Gary, Ind., U.S.A.
Адреса листа:

Serbian Chetniks Newspaper
"SERBIA"
9663 Maple Avenue, Gary, Ind.
(46403) U.S.A.
Tel. Area Code 219-938-2543

ГОДИНА VI — БРОЈ 83-84

ЈАНУАР-ФЕБРУАР 1966

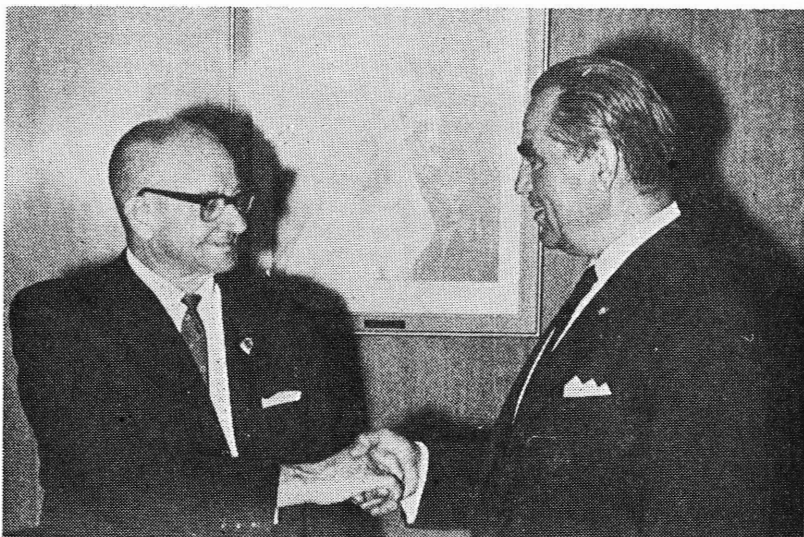
GARY, INDIANA, U. S. A.

JANUARY-FEBRUARY, 1966

YEAR VI — No. 83-84

АУСТРАЛИЈА - НОВА АМЕРИКА!

ДВАДЕСЕТПЕТ ХИЉАДА СРБА У АУСТРАЛИЈИ, БОГАТОЈ, ЛЕПОЈ И СУНЧАНОЈ ЗЕМЉИ МИРА И СЛОБОДЕ — ВЕСТИ СА ДВОМЕСЕЧНОГ ПУТА ВОЈВОДЕ МОМЧИЛА ЂУЈИЋА ПО АУСТРАЛИЈИ И ЊЕГОВОГ БОРАВКА МЕЂУ СРБИМА ТАМО НАСЕЉЕНИМ.

Сусрет двојице хероја из Другог светског рата: Сир Вилијам Јо, (Sir William Yeo, S.B.E., State President, R.S.L.) председник ратних ветерана Аустралије, примио је у Главном Штабу Ратника, у Сиднеју, војводу Момчила Ђујића, поздравно као херојског савезничког борца и команданта из Другог светског рата, и задржао се с њим у дугом, срдачном разговору. Слика приказује њихов сусрет на којем је било важних разговора у вези српских досељеника бораца у Аустралију.

Све до седамнаестог века, веровали су научници и морепловци, да у Јужној хемисфери мора да постоји нека непозната земља, која "држи равнотежу" са познатим земљама Северне хемисфере. Пре тог, многи Холанђани, Шпанци и Португалци, морепловци, "виђали" су са својих бродова ту непознату земљу, али се на њу нису искрцавали. Касније се утврдило да су је давно пре њих виђали и на њу се искрцавали Малајци и Кинези. Тек 1606 године искрцао се на копно те "непознате" земље први Европејац, Холанђанин Јанц, код Кејп Јорка на обалу полуострва у Квинсланду. 1616 искрцао се на њену западну обалу један други Холанђанин, Дирк Хартдог. 1642 открио је Ташманију и Нови Зеланд морепловац Абел Тасман, а Енглец, Демплер, искрцао се на њену северо-западну обалу 1688. Али је тек 1770 Енглец, Ђемс Кук, обележио њену источну обалу, уоквирио је у географске карте и прогласио својим Енглеске. Међутим, прва већа насељавања у Аустралију почела су тек 1788 године, кад су Енглези почели да користе нови континент, да га проучавају и плански насељавају. Ондад продире култура и цивилизација у Аустралију, у којој су бели досељеници нашли староседеоце — "Абориђи" којих није било много и који су живели врло примитивним животом. Још ни данас научници нису утврдили одкуд су се они тамо населили и када. Тамно-дрвенкасте коже и црне косе, они су од домаћих животиња имали само псе, а живели од лова дивљачи и рибе, воћа и поврћа које је у природи расло. Данас их има свега око сто хиљада, и прилично су

се сродили са белим, новим насељеницима. Држава се брижно стара о том да их просвети, оплемени и привикне савре-

ној култури и новом начину живота.

Аустралија је још и данас земља непозната. Њу не знају и не познају ни они који мисле да је знају. Она је велика као Европа без Руског дела, или САД без Аласке. У САД данас живи 185 милиона становника, док их у Аустралији има свега 11 милиона. Највиша је планина у Аустралији — Кошћушко, висока 2195 метара. Открио је Пољак Павле Стрелецки и дао јој име Пољског националног хероја. Најдужа је река Дарлинг, дуга 1702 миље, а најпознатија Муреј, дуга 1609 миља. Познате су и дивне ниже Плаве Планине, а на Кошћушку лежи снег пола године и ту је центар аустралијског зимског спорта. За једну трећину клима је тропска, али је, готово свуд блага, топла, сунчана. Љето је тамо кад је у Европи и Америци зима и оно траје пола године, а почиње од новембра. Аустралија билује богатом флором и фауном, рудним неисцрпним богатствима, минералима, неизмерним и још не коришћеним подземним резерварима га-

са и уља. Непрегледним плодним пашњацима и пољима, са којих би могла да храни житом и месом пола кугле земаљине. Земља има Устав сличан Америчком, подељена је у шест држава и две административне јединице — територију Престолнице и Северну територију. И државе: Нови Јужни Велс, Викторију, Квинсланд, Јужну Аустралију, Западну Аустралију и Тасманију. Свака ова држава има своју Претстолицу, а све заједно претстолицу КАМБЕРУ, модерни, напредни и лепо град који сад броји сто хиљада становника.

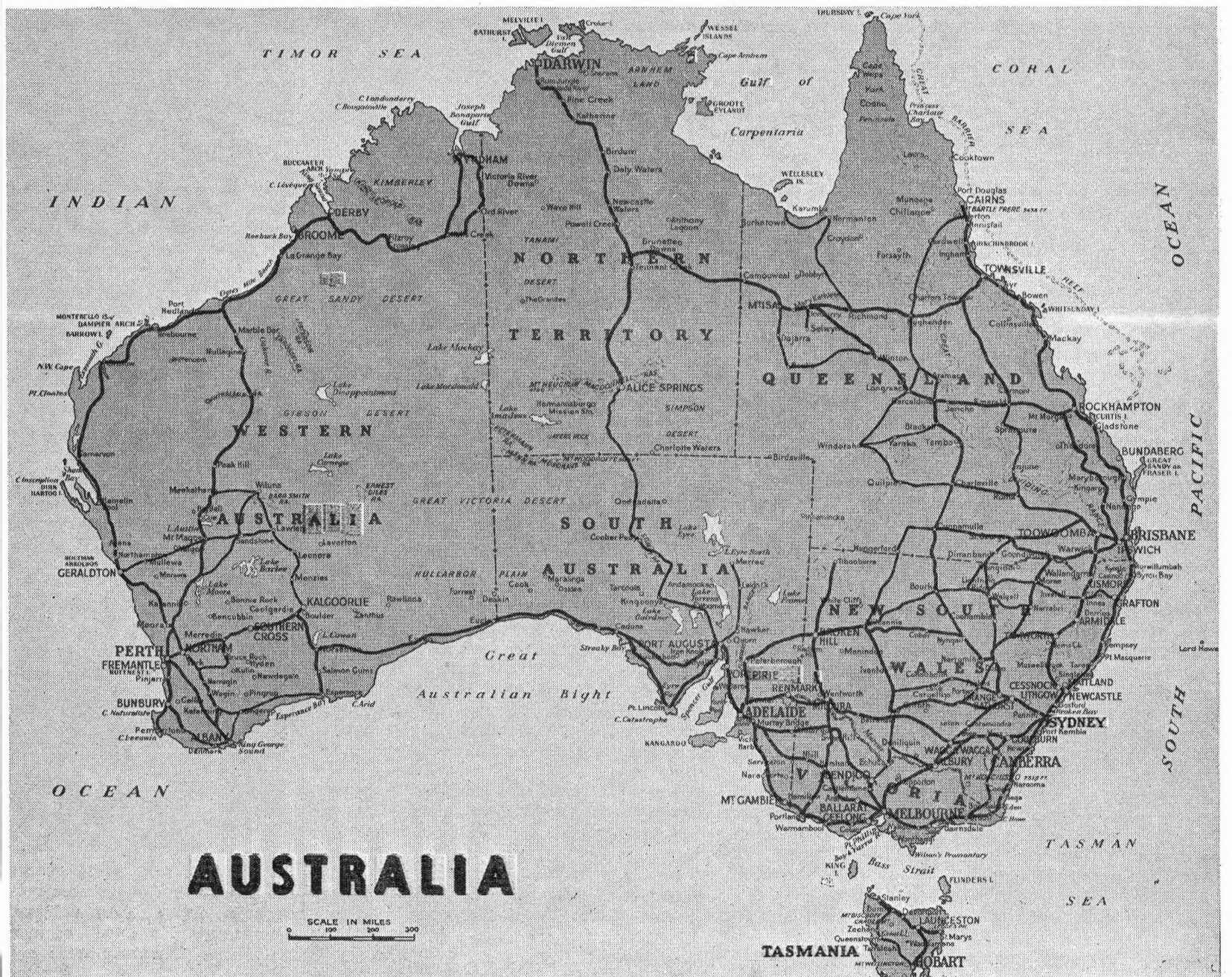
У ову земљу мира, слободе, правде, сунца и свеколиког богатства доселило је око 25000 Срба, међу којима је само неколико стотина породица "староседеоца". Ови нови, почели су масовно досељавати од 1948. И одлазили су у непознату Аустралију, о којој су само рђаве вести чули, тек онда кад никуд у другу земљу нигде нису могли да отसेле. Они нису ни слутили да селе у најлепшу земљу света, где су могли да се снају, материјално обезбеде

и заснују поново пун живот, брже, лакше и боље него игде у било којој другој земљи света. У земљу где се ради одмерено, живи природним током и породичним животом, под најбољим животним условима, којим нема равна. Данас већ има тамо врло богатих, имућних Срба, који су материјално обезбедили живот и својим праунуцима, живели они ту или у родној земљи — кад се ослободи.

Ради бољег обавештења доносимо малу географску карту, топле, лепе, богате и сунчане Аустралије. На карти су означени нови, модерни главни аутомобилски друмови. У Аустралији је густ аутомобилски саобраћај. Сва места, мањег или већег привредног значаја, повезана су ваздушним саобраћајним линијама, као и железницом. Аустралија постаје сваки даном све већи и утицајнији фактор у културним, привредним, економским и политичким питањима судбине света.

То је Аустралија, таква је Аустралија!

Australia, God bless Australia!

СРБИЈА

SERBIA
VOICE OF SERBIAN FIGHTERS FOR FREEDOM

ГЛАС СРПСКИХ БОРАЦА

Published by
MOVEMENT OF SERBIAN CHETNIKS RAVNE GORE
9663 Maple Avenue, Gary, Indiana, U.S.A. (46403)

Уређује Редакциони Одбор
Претседник и главни уредник Војвода Момчило Ђујић

Рукописи се не враћају. — Претплате и огласи плаћају се унапред

УЛОГА СРПСКЕ ЦРКВЕ У СУДБИНИ СРПСКОГ НАРОДА

Поздравни говор Др-а Божка Малешевића одржан на банкету у почасти војводе Момчила Ђујића, 15 јануара 1966, у Сиднеју, у Аустралији:

Војводи Момчило,
Поштоване госпође и господо,
Драга браћо и сестре,

Ово српско вече, које је због присуства војводе Момчила Ђујића празнички свечано, — вистину, српско славање у сред Сиднеја, — уводи триумфално Војводином путовање и обликавање великих српских колонија на огромном просторној Аустралијанског континента, у завршну етапу.

Прошле ноћи у Кабрамати Војвода је доживео још један триумф, можда највећи и најблиставији на аустралијанској турнеји. Он је тај триумф доживео и као велики историјски личност, и још више као носилац и првоборац једног идеала и једне идеје. Идеал: Светосавска Црква, идеја: Њено јединство. Пре више од пет година ја сам у великом Асембли Халу у Сиднеју поздравно Краља Петра у име Срба. Тада сам са позорнице имао добар преглед аудиторијума. Уверавам вас да је синоћ у још већем Цивик Халу у Кабрамати било окупљеног Српства далеко више, него на Краљевом збору и још са једном великом и битном разликом: синоћ је на Војводином збору било мноштво младости од 18-30 година. То нека служи на част, дикту и понос свесним родитељима! (Буран аплауз и одобравање).

Домашин ове вечери је наша Црквена општина "Св. Кнез Лазар" у Сиднеју. Њен Управни одбор одредио ме да, у његово име, свесрдно поздравим Војводу и да му искрено и топло захвалим на овој посети нама — на крај света. Јер знам колико је напора и пожртвовања Војвода уложио да ову посету обави, уверен сам, да ћу бити веран тумач осећања свију нас присутних кад рекнем:

Неизмерно ти хвала, Војводи; знај, да си нам добро дошао и знај да смо срећни да те видимо и чујемо! Поред тога осећам својом дужношћу да одам признање и организаторима Војводином пута по Аустралији — нашим четницима. Њима дугујемо захвалност за ово срећно, поносно и радосно виђење са војводом Момчилом. (Аплауз и одобравање).

Но, у овом моменту на нашу радост и задовољство падају дуге, суморне и сетне сенке из прошлости: из оних времена кад су трагични догађаји и големи јади избацили младог родољуба на чело храбрих, себе прегорелих бранилаца нашег прегаженог, голоручног, обесхрабреног и обесправљеног, па зверски уништаваног живља око српске Троне. Тада је млади свештеник Момчило Ђујић сачувао сјајем хероја и блистао као херој борац и херој вођ. Недавно у књизи Анатола Франца "Савремена историја" прочитао сам следећу мисао:

"Уверио сам се, проучавајући историју, да херојства има само код побеђених и у поразица". Заиста, у устанку на Тронеји, у револуцији побеђених, војвода Момчило и његови Динарци починили су чуда од херојства и ушли за сва времена, неизбрисиво, у савремену историју српског народа.

Данас његову популарност, углед и утицај потврђују хиљаде и хиљаде учесника на његовим зборовима широм свих земаља Слободног света, на којима му масе слободних људи кличу и одобравају, свуда, као и овде у Аустралији. Доцнија поколења расматраће непристрасно славну епопеју Војводином живота, судиће објективно и признаће његову пуну вредност, његове велике националне заслуге. (Буран аплауз и одобравање).

Многи од нас, од првог сусрета с Војводом на Маскот-Аеродрому, бори се у себи да успомене из оних, већ далеких дана, — та узбудљива и болна сећања, која узнемирују, гуше и раздиру, савлада, да их отстрани. Узбуђења, истина, стишавају се, али успомене леже у свестима као терет и тиште. Тиште и боле. Тај бол, који вуче своје корење из прошлости, појачан је жалашћу и тугом ради садашњице.

Ради бедне, недостојне и сулуде данашњице Војвода је долетео својим бившим борцима и верним пријатељима, па и свима нама православним Србима и Српкињама, који у овом несрећном и мучном спору и расцепу ради Матере Цркве, остасмо верни њеном јединству, избореном после дугих, мрачних и мучних столећа. Устасмо противу неистина, лажи, обмана и подвала и супростависмо се разулареним страстима, које гадно замутише и опасно узбудисе и раздражисе нашу заграничну јавност. И, ево, опет нам је на челу предводник, верни слуга Божји и предани слуга народни — свештеник-војвода. Но, овај пут не у одбрани наших живота, већ у одбрани најсветијег што имамо: у одбрани Свете Цркве.

У оној стравичној прошлости, непријатељи обезбљујени и избезумљени мучили су и затирали и насилно преверовали наш народ, јер је светосавски, српски; а данас, — једна ли нам мајка! — рођена деца Србина оца врећају, понизују, прогоне и киње своју божанску Мајку. Нашу Христоносну, храбру, мученицу Мајку, која је српски народ, столећима поробљен и распарчан, хранила вером, српством и надом; пазила да не посрне, не застрани; пратила га и бодрила у свим ослободилачким хрвањима и борбама; ране му видала и одржала га жива и здрава до пуног ослобођења и уједињења у 1918 години.

Ми никада не бисмо смели, ни за тренутак, да сметнемо с ума, да није Српство сачувало наше Православље, већ Светосавље чувало и сачувало наше Српство. Јер, кад год је Српство променио вером, он је за Српство био изгубљен. (Аплауз и одобравање).

Срби северно од Саве и Дунава и западно од Дрине, којима се робовање протегло за скоро једно читаво столеће више, нису били однарођени само зато, јер је над њиховим прецима брижно бдела Светосавска Мајка. Они се никад нису осетили као духовна сирочад. Њено духовно вођство било је сигурно и усмерено: чувала је веру, народне традиције и обичаје, да би на тај начин јачала унутрашњу народну повезаност и одржавала народносни континуитет. На тим темељима и Чарнојевићка, увек културно савремена и у корак с ходом историје, зидала Светосавске бастione — цркве и школе, а њихове посаде наоружавала јеванђелским моралом, родољубивим духом и савременом културом. О свест, о високу свест свештеника, као и о чврст верско-национални морал народа, кога су они васпитали и водили, ломили су се и разбијали, као о гранитне хрдине, сви насртају агресивног прозелетизма, у ствари подли и подмукли подухвати за однарођавање српског народа.

Српска Црква, — кроз историју челичног патриотизма, — изградила је стрљивим мајеринским пожртвовањем, још у доба неписмености, нашу колективну Светосавску душу и свест и извајала наш колективни Косовски лик. На тај начин она нас је индивидуализирала као хришћанску и уз то, и још јаче као особену српску нацију и оспособила нас, да као јединствена нација, иако кроз векове подељена вештачким границама и преградама завојевача и подјармљена, надживимо сва робовања и сва насиља.

По нашем знању и дубоком и непоколебљивом убеђењу наша Мати Црква и данас, иако и опет поробљена и под влашћу превратника, узурпатора и насилника циника, шибана од безбожника и исмејавана и изругивана од материјалиста, врши смирено, предано и истрајно своју узвишену мисију: Проведа Јеванђелско схватање и тумачење смисла, вредности и сврхе овоземаљског индивидуалног живота; заговара хумано и морално опхођење човека према човеку у друштву и у држави; залаже се за слободу, правду и људску солидарност универзалног захвата и — повисе тога, насупрот комунистичком планском разбијању и денационализирању Српства, чува српске народне традиције и негује српске етничке одлике. Иако силом лишена сваке могућности рада и делања на друштвеном пољу, њен се глас чује по храмовима и у црквеним портама, преноси од уста до уста и шири шапато и поверљиво. Она, наша Мати Црква, јесте, у пркос свему и свима, још увек и сада, у снутаном и занемелом српском народу, велика надахнујућа духовна сила и морални ауторитет. (Тако је, живео!)

Но, нажалост, међу нама исељенима настала је, на потстрек и под руководством једног покретача, грешног, сад већ рашчињеног владике — све ради личног спашавања, — подела мишљења о Мајци Цркви и код једног дела и промена става према њој. Вођство и штампач тог дела безобзирно и неогворно, неправедно и недостојно напада, оптужује и срамоти Српског Патријарха и отачаствене Архијереје. Нападају их, иако знају да се они не могу да бране.

Најгрљивији и најзубатији у том колу и на том послу су уба-

У ПОСЕТИ КОД ПРИЈАТЕЉА И САРАДНИКА

Пре поласка за престолницу Аустралије, Камберу, Војвода је посетио двојицу својих најужих сарадника из рата и револуције, сада у Аустралији: 20 децембра посетио је оболелог брата, мајора Давида Шошкића у Сиднеју, који је за време рата успео да измакне из заробљеништва из Италије, организује српске четнике у северозападној Лици и дође на Динару, где је код Војводе у штабу Динарске четничке дивизије био начелник штаба и један од најелитнијих српских официра и бораца у Покрету Равне Горе и ђенерала Драже. Сусрет је био дирљив и срдачан, а у разговору оживеле су драге успомене на многе дане и меандане, и браћу која се у тим данима понеше мушки и јуначки у одбрани српске части и српских живота у најугроженијим пределима српских Покрајина на западу Југославије.

Сутрадан, 21 децембра, Војвода је, са пратњом, посетио уваженог протојереја-ставрофора, Илију Булована са његовом супругом и породицом у Сиднеју. Прота је успео да се ишчупа из Немачког ропства, затим да побегне од комунистичке банде која га је била одвела на терористички начин, и, да коначно стигне на Динару, у четничке редове, где је играо важну улогу у верском животу тамошњих Срба за време рата, и штампи и пропаганди против комунистичких крвника, који су, још у почетку њиховог терора над народом, заробили његовог сина, официра ђенерала Драже, и искасапили га у Источној Босни. Прота је код Војводе био и уредник листа који је за време рата штампан на Динари — ДИНАРСКИ ГЛАСНИК, и био глас српских бораца за Крет и Слободу на Тронеји.

чини, савршено камуфлирани агенти југословенске комунистичке партије типа Душана Касапиновића. Иако познат као предатни комуниста и писац разних брошура комунистичке пропаганде, он је био једанаест година уредник "Равногорског Борца", главног и званичног органа Удружења Бораца КЈВ "Д.М." Савршено успело он је извршио свој посао и задатак минирања и рушења у нашем заграничном јавном животу. Кад му се ушло у траг, нестао је и ено га у Београду. Браћо и сестре, таквих (можда мањег формата) има сигурно још и овде у Аустралији, закамфлираних међу расколницима. Будимо опрезни, недајмо се насамарити! (Аплауз).

Нашу дезориентисану, залуталу браћу и сестре, које дуго и добро познајемо и знамо ко су и што су — не одбацујмо, па и не избегавајмо! Време и Касапиновићи отвориће им очи и тад ће са запрепашћењем, са грозом у души, сагледати ову сатански перфидну заверу југословенских комуниста и извесних српских одрота у емиграцији противу Српске Цркве и противу српске националне емиграције. Кад комунисти нису успели да Цркву слоше и сатру директним, отвореним насиљем у земљи и кад нису успели да националну емиграцију униште, "ликвидирају" најпре помоћу демократског Запада, оптужујући је за "колаборацију са непријатељем" и за "злочине почињене над сопственим народом" за време рата, а потом перфидном "великодушним амнестијама", сад искористићу овај трагичан час, да Цркву оскате и онеспособе субверзивним ударима и ударцима њене рођене деце — споља, из слободу и истовремено да разбију националну емиграцију унутрашњим раздором и борбом и потпуно парализују њено патриотско дејствовање.

Замислите, с каквом и с коликом иронијом, а и задовољством, Касапиновић, данас у Београду, гледа и исмејава ово

духовно слепило и ову захукталу — без очију — борбеност наших вајних "бескомпромисних антикомунистичких бораца", чије је он незреле памети и несвесне руке "ударнички" успели у рушењу Српске Цркве и у разбијању српске националне емиграције. (Аплауз).

Да се само један део од оних стотина и стотина хиљада долара потрошених, заправо бачених на негативне ствари, послало Мајци Цркви као помоћ, наш би народ у земљи видео, док "социјализам" грца у неимаштини, дуговима, инфлацији, "у вишку радне снаге" тј. незапослености, у просјачењу од "капиталиста" итд., да се Црква опоравља и напредује, обнавља и зида цркве и издржава Богословије. То би нашем народу у земљи уливало много храбрости и дизало му дух опора. (Аплауз).

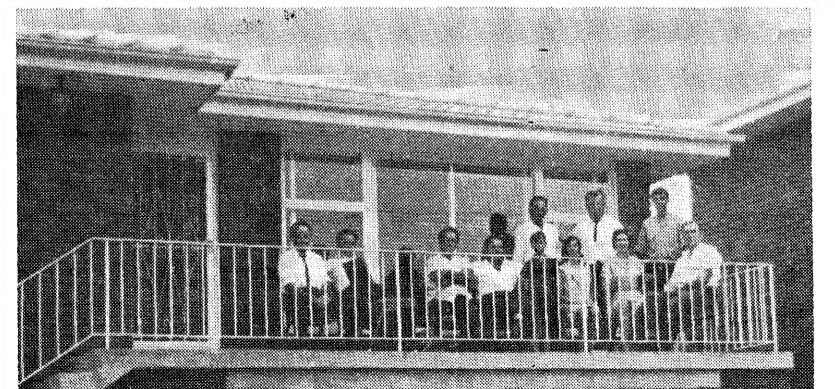
Кад год дошло отржење наше застрањеле браће и сестара, неће бити касно. Стога останемо им браћа. Не дозволимо да негативне емоције: нетрпељивост, мржња, пркос и инат овладају нама. Следимо дивном хришћанском, витешком, па и демократском примеру војводе Момчила Ђујића. Он прима и поседује честите људе који су данас у расколу. Важан, одлучујући и пресудан фактор јесте у првом реду морални, а онда духовни лик човека. Супротна мишљења и паметне критике ЧЕСТИТИХ треба уважавати. (Дуготрајан аплауз).

Али, без колебања и без милости избацујмо из наших редова погане и покварене, рођене смутљивце и мрзителие и професионалне рушитеље и разбијаче. (Буран аплауз).

Сву ову нашу садашњу несрећу закували су и подржавају ПОГАНИ И БЕЗБОЖНИ НА ВРХУ. "Великаши проклете вам душе".

Војвода Момчило бори се војводски противу њих — противу ЗЛА.

Добро нам дошао и живео војвода Момчило Ђујић! (Буран и дуготрајан аплауз и поклици "Живео Војвода!")

За време боравка у Аустралији, Војвода је посетио многе српске породице и био њихов гост. Ова слика је снимљена на тераси дома, брата Данила Чукића, претседника нашег Покрета у Аустралији. На слици се виде од десна у лево: брат Војвода, чланови Данилове лепе породице, Данило и друга браћа, Данилови гости.

СВЕТ У СВЕТОСТИ ИСТИНЕ

СА ПУТА ПО АУСТРАЛИЈИ

Цео овај број "СРБИЈЕ" посвећујемо Аустралији, а у вези посете коју је учинио председник нашег Покрета, брат војвода Момчило Ђујић, свим Србима тамо насељеним, посебно браћи саборцима, члановима нашег Покрета, сада у Аустралији. Војводина посета нашој браћи у Аустралији претставља за њих важан и крупан догађај, како по њихову даљу борбу за слободу Српства, тако, и још више, за њихов став по питању јединства наше свете српске мученичке Матере Цркве, којег је Војвода, ношен жарком љубављу према српском роду, и озарен јеванђелском Истином, убедљиво проповедао, као истински мисионер Српства и Православља.

Непријатељи српске слоге и јединства Српске цркве, настали су да, са свих страна, замраче духовне и националне видике наше браће у далекој Аустралији, и да их тако одведу са пута борбе за слободу и истинског исповедања вере прадедовске. Тамо је ретко и спору допирао глас Истине кроз нашу штампу. Није била довољно ни учвршћена стална и трајна веза са нашим српском браћом расејаном по широком простору Аустралије. То је био, углавном, разлог, да је извесан број њих насео разорној пропаганди расколника, и кренуо путем одметништва од своје духовне родитељке и националне чуварке, своје Матере Цркве. Да ту издају и одметништво још више утврди, корачајући сатанским путем, успео је да допре и до Аустралије Сатанало Д. Миљивојевић из Либертивила у пратњи са једном моралном и националном наказом, која код Сатанала игра неку улогу "секретара". Ови мешетари зла, смутње и издаје, успели су да међу нашу браћу у Аустралији унесу још више забуне и пометње. Требало је да проју скоро две године и да се обелодане многе лажи и клевете расколника, па да међу оним делом наше залутале браће у Аустралији настане процес отрежњавања, сагледања истине и повраћања на вековне путеве наше вере и у поновни загрљај Матере Цркве. Тај процес, несумњиво, убрзан је снажним замахом ватрених проповеди, које је војвода Момчило одржао српској браћи широм Аустралије, у свим градовима и насељима где су Срби настањени, и где су, жељни Истине и Правде, Војводу радосно очекивали, срдечно дочекали, топло поздравили и српски разумели.

Са америчком авионом линијом ПАН АМЕРИКЕН Војвода је кренуо из Чикага за Аустралију 14 децембра 1965 и стигао у Сиднеј, најлепши град Аустралије, 16 децембра пре подне на аеродром МАСКОТ. На аеродрому Војводу је сачекао и поздравио велики број Срба и Српкиња, међу којима је запажен знатан број омладине. Та излазу из авиона Војводи је предан букет цвећа уз бурне поклике раздраганих Срба. У име Главне Управе нашег Покрета за Аустралију, Војводу је поздравио брат Данило Чукић, председник, у име Одбора у Мона Вале брат Петар Мркић, председник, у име Одбора у Сиднеју брат Миле Трифуновић, председник, у име Одбора из Вологонга брат Никола Мирић, председник, у име Повереништва Покрета из аустралијске престолнице, Камбере, брат Миљивоје Заворовић, а у име Повереништва из Камбрамате чи-

ка Лазо Вукмирица. Поред њих Војводу је дочекао и срдечно поздравио најстарији и најактивнији српски свештеник у Аустралији, познати српски родољуб и борац, протојереј-ставрофор Илија Булован, царох српске црквено-школске општине Св. Кнез Лазар у Сиднеју, као и председник исте црквено-школске општине, Др. Бошко Малешевић, лекар и, несумњиво, најистакнутији српски народни борац - интелектуалац у Аустралији. Маса путника на аеродрому МАСКОТ, застајкивала је у модерним дворанама зграда на аеродрому и дивила се сусрету Срба са њиховим Војводом. Новинари су Војводи поставили бесконачан низ питања на која је он сипао одговоре као из рукава, док су репортери снимали фотографије за новине и телевизијске станице. Војвода се истовремено сликао са свима који су га дочекали и поздравили на аеродрому, а затим је, у пратњи читавог коњвоја аутомобила препуних Срба, кренуо преко лепог и пуног живота града Сиднеја у Мона Вале, најлепше предграђе Сиднеја и најгушће насеље Срба у Аустралији, где је отсео у дому свог саборца, брата Милоша Радана, а потом отпушао на ручак у ДОМ црквено-школске општине Св. Саве, прве српске црквено-школске општине у Аустралији, коју су основали српски четнички борци са Тронеђе, уз учешће браће сабораца из других крајева Отаџбине и неколико честита и свесна Србина-староседеоца, који су давно пре њих доселили у Аустралију.

Пред домом Св. Саве, Војводу је опет дочекао и поздравио велики број Срба и Српкиња. У име српске омладине Војводу су поздравили и предали му леп букет цвећа српска девојка, омладинка, Олга Д. Чукић и Србин омладинац Срђа П. Мркић. На улазу у дом, под великом развијеном српском заставом, коју је држао брат Јован Гркинић, Војводу је дочекао брат Душан Ђујић, поздравио га и понудио му хлеб и со по старом српском обичају за милог и жељеног госта. Пошто је узео хлеб и со, Војвода је ушао у Дом, где је опет поздрављен поклицима Срба са брањих у препуној дворани. То је био заједнички ручак свих Срба и њихових породица, већином чланова нашег Покрета у том насељу. Све је било весело и раздрагано. То је био жељени сусрет са Војводом, давно очекиван. Дворана је била свечано украшена, а у њој се нарочито истицала икона Св. Саве и портрети ђенерала Драже и витешког Краља Александра Првог.

У току ручка Војводу су поздравили лепим и срдечним говорима брат Петар Мркић као домаћин и председник Одбора нашег Покрета у том месту и брат Данило Чукић, председник Главне Управе Покрета за Аустралију. У својим говорима они су изразили срдечну добродошлицу Војводи и настојали да га упознају што више са стањем међу Србима настањеним у Аустралији. Нарочито о њиховом ставу по питању борбе за слободу Српства и јединство српске Матере Цркве. После њих, на крају, говорио је Војвода. То је био његов први говор у првом дану боравка у Аустралији којег су сви са нетрпљењем очекивали. У свом дугом и узбудљивом говору, Војвода је изнео стање и распо-

ложење Срба у другим земљама света, по свим важнијим верским и националним питањима. Он је оживео у сећању слушаоца многе дане борбе за Крст и Слободу из прошлог рата и револуције, па је, на крају, нагласио потребу и позвао све Србе у Аустралији, да остану на истом бранику Крста и Слободе, сложни и уједињени уз своју Матер Цркву, која и данас претставља највећу тврђаву Српства и даје најљући и најуспешнији отпор комунистичкој најезди у родној Отаџбини.

Окупљени Срби слушали су готово побожно Војводине речи, које су се зарезивале у њихову свест и падале као мелем на рану болну. Они су те речи често прекидали аплаузом и покликом у знак одобравања и дубоког животног сазнања да без Крста и Слободе ни живота нема, као и да се борба за Крст и Слободу може успешно водити и победоносно завршити само у слози и под благословом наше мученичке Матере Цркве. Они су управо у Војводиним речима себе сусрели, као што су и у самом Војводи сусрели опет оног тврдог и одлучног борца са Тронеђе, из крвавих, поносних и трагичних дана рата и револуције, у којима је он неустрашиво, као и данас, стајао на бранику Српства. И на том бранику био и остао од Динаре до овог сусрета на далеком континенту Аустралије, у ово драго и свечано вече у предграђу Сиднеја, у дому Св. Саве. Из прелива тих осећања и сазнања, извирали су расположење и радост која је све присутне у овој вечери у српском дому сиднејског предграђа плавила. Видан израз тог расположења били су поклици Војводи, игра омладине и песма раздраганих, која је у том дому, на други крај света, одјекивала до касних сати ноћи, као у сретне земане у родној Отаџбини. Војвода је остао до касне уре ноћи у срдечном разговору са српском браћом и омладином, а онда је, опет, песмом и поклицима испраћен на одмор у дом у којем је отсео.

Тако је свечано и радосно прошао први дан Војводиног боравка у Аустралији и његов сусрет са браћом саборцима, Србима.

ОБАВЕШТЕЊЕ: Све слике са пута нашег председника брата војводе М. Ђујића по Аустралији, снимали су и ставили на расположење бесплатно брату Војводи за лист "СРБИЈУ" браћа Петар Лукић и Вељко Травица, чланови нашег Покрета. Централна Управа изражава им за то захвалност. Наставља се допис са пута по Аустралији у следећем броју нашег листа.

Срби и Српкиње дочекали су и поздравили војводу Момчила Ђујића 16 децембра на аеродрому Маскот у Сиднеју, Аустралија.

Свечана приредба у почит Војводе

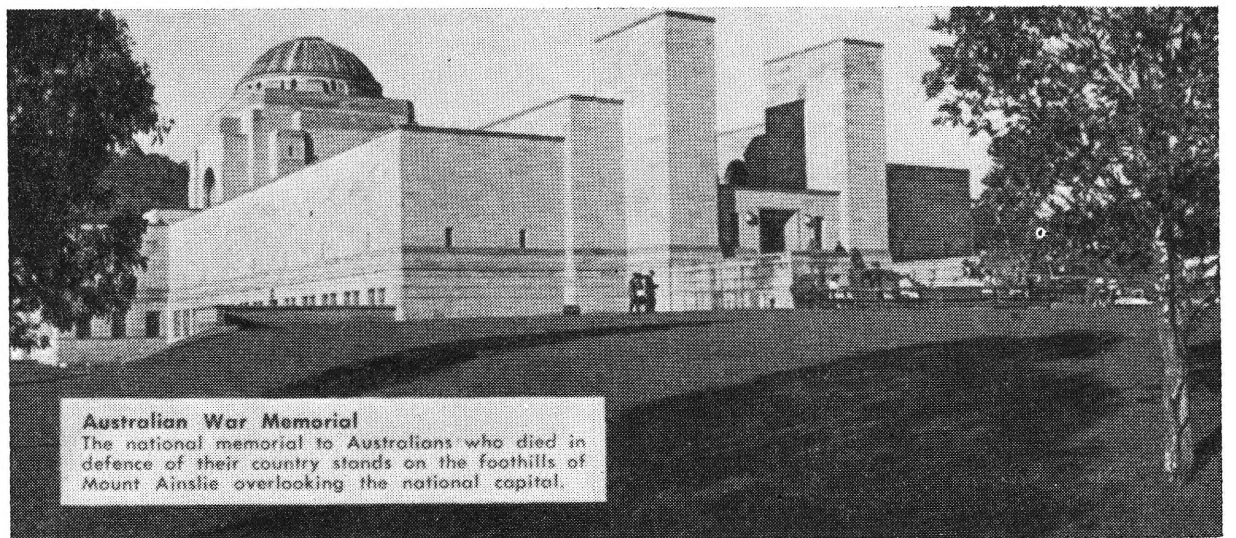
Сутрадан по Војводином доласку у Аустралију, 17 децембра, одржао је свечану приредбу у чегову почит наш Покрет са чланством из оближњих Одбора у Мона Вале, Сиднеју, Волонгонгу и из Повереништва у Камбрамати. Улогу домаћина играо је Одбор у Мона Вале. Приредба је одржана у Првом српском дому у Аустралији, дому српске црквено-школске општине Св. Саве у Мона Вале. Посета је била огромна, дворана препуна. Срби и Српкиње дошли су да виде, поздраве и чују српског Војводу Момчила. Сви су гости седели за столовима и били послужени јелом и пићем. За почасним столом са Војводом седели су протојереј Илија Булован и Светозар Секулић, затим Др. Бошко Малешевић српски првак, и претставници нашег Покрета браћа Данило Чукић, председник Гл. Управе, Стојан Миљивојевић секретар, Петар Мркић председник Одбора у том месту, Никола Мирић председник Одбора из Волонгонга, и други.

Приредба је имала свечани и забавни део. У свечаном делу на овом великом скупу Срба Војводу су поздравили претставници нашег Покрета, а посебно, поздравио га је дирљивим говором председник црквено-школске општине из Сиднеја, Др. Б. Малешевић, изразивши радост свих Срба што виде у својој средини Војводу са Тронеђе и што га могу чући по најважнијим питањима из српског верског и националног живота. О тим питањима, ту незаборавну вече, говорио је Војвода одушевљеним Србима и српској омладини, која је била изузетно радосна да види и чује човека о којем су слушали толике узбудљиве приче из његове борбе кроз рат и револуцију. А Војвода је занета говорио и упечатљиво, живом и пламеном речима, сликао судбинске путеве Српства, оживљавао велике срп-

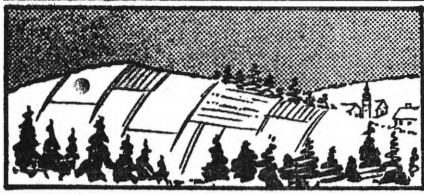
ске подвиге из борбе за Веру и Отаџбину и будио нове снаге да се та борба настави без узмака и колебања, вагда за вечне идеале Српства, Крста и Слободе, вагда без узмака и колебања; вагда уз своју Матер Цркву; вагда до победе или смрти! Његов говор често је прекидан бурним аплаузом и одобравањем. Било их је доста чије су очи засузиле. И то не само жена.

После Војводиног говора, извођен је забавни део приредбе: брат Ратко Радан зналачки је рецитовао песму "Славном Војводи Павлу Ђуришићу", брат Страхиња Његошеву песму "Праћу оца Србије", а потом песму "Српској мајци" рецитовала је млада и лепа девојка Српкиња, Душанка, ћерка Драгиче и Ђуке Радана, и била поздрављена бурним аплаузом присутних. Приредба је трајала до после пола ноћи, уз звуке српске музике и живу игру српске омладине. Војвода је то време провео у разговорима и упознавању са многим који су му прилазили, срдечно се с њим руковали и распитивали за своје знанце и пријатеље, у жељи да о њима чују Војводино мишљење, као и о многим питањима из живота и рада емиграције и стања које влада у родној Отаџбини. Пришло му је и неколико присутних расколника, који су изразили жаљење због свог лутања, изјавили да се враћају Матери Цркви и честитали Војводи на одбрани животних интереса Српства и јединства Српске Цркве.

Ово необично и радосно вече, у Првом српском црквеном дому код Сиднеја у Аустралији, брзо је протекло и сви који се ту сусретоше, однесоме у срцу драго сећање на свој сусрет са Војводом, и још чвршћу одлучност да на бранику Vere, Цркве и Српства остану до последњег даха.

У престолници Аустралије Камбери, величанствени споменик ратницима палим за слободу.

НАШЕ БОРБЕ

Богослужење и Слава на Св. Николу

Осамнаести децембра Војвода је провео у поверљивим разговорима са најужим сарадницима из Покрета у Аустралији, у области Сиднеја. Сутрадан, 19 децембра, на Св. Николу, био је на богослужењу у српском храму Св. Кнеза Лазара у Сиднеју. Служио је протојереј-ставрофор отац Илија Булован, парох, био је велики број Срба и Српкиња на богослужењу, нарочито оних којима је Св. Никола крсна Слава. Стари је прота одржао на богослужењу лепу проповед и честитао славарима, посебно Војводи. Српски храм у Сиднеју није велик, али има лепу порту и Иконостас велике уметничке вредности, оригиналан рад једног познатог савременог иконографа Руса, из Сиднеја. Сви покушаји расколника да заграбе овај храм и црквено-школску општину, пропали су, као што су пропали њихови покушаји да заграбе и Прву српску црквено-школску општину у Аустралији, општину Св. Саве и њен светосавски дом у Мона Вале. Сва безумна, мрачна и нечасна акција расколника у ове две црквене општине — као и у многе друге, разбила се о високу свест, жарко родољубље и дубоко, узвишено верско осећање чланства тих општина, српских бораца и њиховог мудрог, ревносног и одлучног старог пастира, протојереја-ставрофора Илије Булована, као и далековидог, одлучног претседника, Др-а Бошка Малешевића.

После богослужења, Војвода је славио своју Славу Св. Николу у српској црквеној дворани Св. Саве у Мона Вале, са још десет славара, српских четничких бораца, који су заједно са њим славили своју Славу и имали тог дана на Слави преко 250 гостију, Срба, Српкиња и српске омладине. Био је дирљив час кад је Војвода запалио за-

једничку славску свећу, у присуству гостију и славара, а стари протојереј-ставрофор Булован са протојерејем Светозаром Секулићем, обавио верски славски обред и са свима славарима пререзао славски колач и отпевао тропар и остале молитвене славске песме са свима. Прота је говорио о значају крсне Славе и честитао свима. После тог сви су прилазили Војводи и другим славарима, његовој браћи саборцима, и честитали им Славу. За богатом славском софром, за којом су послуживана посна јела — јер се на Св. Николу пости а не мрси, и јер је и онако још и Божићни пост, било је доста лепих здравица, па и шале. Војвода је у лепом говору честитао онима који су с њим славили своју Славу, поздравио госте, захвалио им на посети, честиткама и даровима које су донели. Нагласио је да један народ постоји док држи свој народни језик и обичаје; док исповеда веру својих предака и држи своје црквено-народне обичаје и традицију, у које код Срба, као најлепше наслеђе од предака, спада Крсна Слава.

У срдачним разговорима и међусобним обавештењима, псми па и игри, протекао је дан и вече, када је, око поноћи, Војвода угасио славску свећу, умочивши парче хлеба у вино, поздравио се са славарима и гостима и отишао на одмор. Био је радостан, што је и у далекој Аустралији могао да прослави Славу са браћом саборцима, иако далеко од уже породице, и родног завичаја. Ту исту радост делили су с њим и сви они који су славили или били гости на Слави код свог првоборца и националног првака, којег је љубав према Богу и свом српском роду довела и до њих у далеку Аустралију.

У Камбери, престолници Аустралије

Аустралија је административно подељена на осам савезних држава, од којих свака има своју Престолницу. Конституција Аустралије слична је овој у САД, у многим конзервативних гледишта и праксе у примени демократских принципа слободе од начина на који се они практикују у Америци. Престолница Аустралије, КАМБЕРА, налази се у загорском крају државе Викторија, недалеко од мора и чини утисак најлепшег и најмодернијег града на свету. Зграде разних министарстава, стране амбасадe и поштанства, као и зграда Федералне Владе Аустралије у престолници КАМБЕРИ, најлепше су зграде на свету и претстављају последњу реч свих техничких могућности и најлепше линије савремене архитектуре, у којима је линија старог класичног стила сливена са модерном савременом као сноп боја у сунчаном спектру разапетом у дуги преко неба са једног на други крај хоризонта. Али, најлепше и најинтересантније што се може видети у престолници Аустралије, Камбери, јесте WAR MEMORIAL величанствени споменик борцима Аустралије палим у борби за слободу у оба светска рата. Генијална замисао архитекте који је пројектовао овај величанствени споменик "онима који се нису вратили" са бојних поља, задивљује све посетиоце Камбере и доводи их до молитвене и побожне захвалности палим за слободу. И истовремено указује им

на скупу цену којом се слобода плаћа. А та цена животи су, крв и гробови најбољих синова Отаџбине, и највернијих следбеника и браниоца Крста и Слободе. Могла би се са усхићењем и побожним осећањем написати једна читава, велика књига о овом величанственом споменику палих за слободу — какав нигде никад није, у ниједном народу, подигла рука оних који су уживали плодове слободе за коју су пали њени браниоци, као ови у Аустралији, у чији је спомен и подигнут овај величанствени Национални Храм Аустралије.

У Камберу је Војвода стигао са својом пратњом 23 децембра и остао два дана. На неколико миља испред града, на "границама Савезне територије" дочекали су и поздравили Војводу браћа Миливоје Заворовић, представник нашег Покрета у Камбери и секретар српске црквено-школске општине брат М. Китић. Његова дечица, Михајло и Марија, предали су Војводи леп букет цвећа и сликали се с њим. Војвода је затим кренуо за Камберу, где је у дому брата Миливоја Заворовића приређен ручак за велики број гостију, чланова и званца. На улазу у дом, Војводу је поздравила домаћица, Гђа Анастасија Заворовић и понудила му, по српском обичају, со и хлеб. За богатом софром на ручку, Војводу су поздравили домаћин, брат М. Заворовић и представници српске црквено-школске општине у Камбери.

Војвода им је одговорио и захвалио им на братском сусрету, пажњи и гостопримству које је указано њему и свима који су дошли с њим из Сиднеја.

После ручка, у пола три по подне, Војводу са пратњом примио је у новом великом и модерном Дому Ратника Аустралије — R.S.L. претседник г. Д. В. Елиман (Mr. D.W. Elliman) истакнути ратни ветеран Аустралије, који је Војводу срдачно примио, братски ослновио и поздравио га као једног од херојских бораца и великих савезничких Команданата у Другом светском рату. Њихов сусрет био је као сусрет двојице блиских рођака који се одавно нису видели. После краћег бораца и разгледања дома ратника у престолници Аустралије, Војвода је, са својом пратњом и новим познаником и саборцем за слободу и демократију, г. Д. В. Елиманом, учинио заказану посету Архиепископу Англиканске цркве у Камбери, Високопреосвећеном Господину, Клементију (K.J. Clements), повременом пријатељу Српске цркве и српског народа. На улазу у Владичин двор, Војводу и његову пратњу дочекао је помоћни епископ Високопреосвећеног Клементија и отпратио их право код њега. Сусрет је био срдачан. Високопреосвећени Владика Клементије руковао се са свима, а са Војводом руковао и пољубио, поздравивши га као оличење хришћанског херојства и жртве за ближње, за род људски, створања и децу Војску. Војвода му је захвалио на тако ласкавим речима, а посебно за разумевање, освечену љубав и услуге које чини Српској цркви и Србима досељеним у Аустралију. Реч је била о олакшавању услова за усељавање Срба у Аустралију, помоћ да се усељени Срби што пре и боље снају у новој постојбини, и помоћ у организовању верског живота, без којег би живот и у Аустралији био пуст и немогућ. Високопреосвећени Владика Клементије обећао је и даље свесрдну подршку Србима, па је казао да је прошле године одбио да прими на разговор (за који је био мољен), бившег, сад свргнутог владика Дионисија, замјешатеља раскола и шизме у Српској цркви, са којом Англиканска црква одржава искрене и присне везе и сарадњу још из давнашњих времена, па то жели да и даље настави и одржи. Пошто је снимљено за штампу неколико фотографија са ове Војводине посете Архиепископу Англиканске цркве, Војвода је отишао са пратњом и у друштву претседника Дома ратника Аустралије, господином Д. В. Елиманом и у величанственом националном храму ратника Аустралије, положио на њихов споменик венац од ружа са српском заставом. Поред главног одељења у овој необичној згради, које је изграђено у стилу куполе катедралних храмова са националним знацима и симболима, у згради споменика има безброј просторија у којима су изложена сва оружја и оруђа са којима су се борили аустралијски ратници у свим бојевима, и у разна времена, чак оригинални топови, авиони, подморнице, тенкови, поред рељефа свих бојишта, воштаних фигура главних команданата и ратника, као и њихове фотографије или портрети, и оригинални снимци из борби са свих бојишта. Кроз зграду овог величанственог споменика ратницима, дефилирају цела историја борбе и живота Аустралијанаца. То је живи споменик вечним идеалима на-

ције и вечног спомена свима који се за те идеале борише и за њих своје животе положише.

После ове посете споменику палих за Слободу, Војвода је примљен у главном стану ратника Аустралије са свим војним почастима и пажњом која се указује херојима. Ту су га дочекали и поздравили потпретседник ратника г. Петар Флеминг (Mr. Peter Fleming) и секретар г. Шрубсел (Mr. Shrubsel), обојица херојски команданти аустралијске војске у Другом светском рату. Пошто су показали просторије мраморне зграде ратника Војводи, они су се сликали с њим и његовом пратњом пред зградом. И кад се Војвода уписао у почасни протокол ратника и високих гостију, они су га испратили срдачно и зажелели му пријатан боравак и обилазак сабораца Срба у Аустралији.

После ове посете ратницима, Војводу је примно у амбасади САД, амерички амбасадор г. Едвард Кларк (Mr. Edward Clark) и поздравио га као бораца за слободу и демократију, и спасиоца многих америчких авијатичара у Другом светском рату. Пријем је био достојанствен и пре испраћаја, амбасадор г. Едвард Кларк, сликао се са Војводом и његовом пратњом у знак пажње и срдачности са којом је Војвода дочекан и примљен у Амбасади најмоћније земље света — Америке, у престолници Аустралије, Камбери.

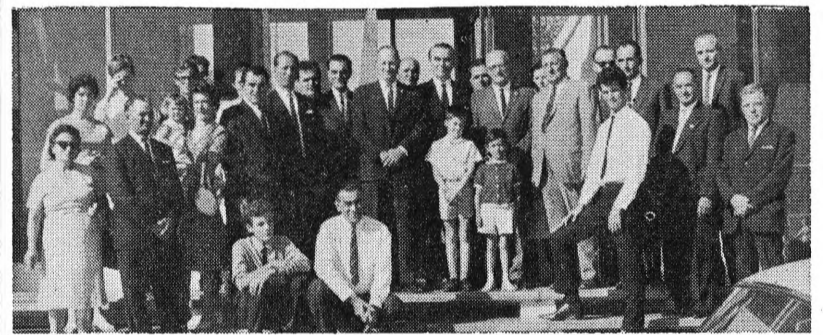
После пријема у америчкој

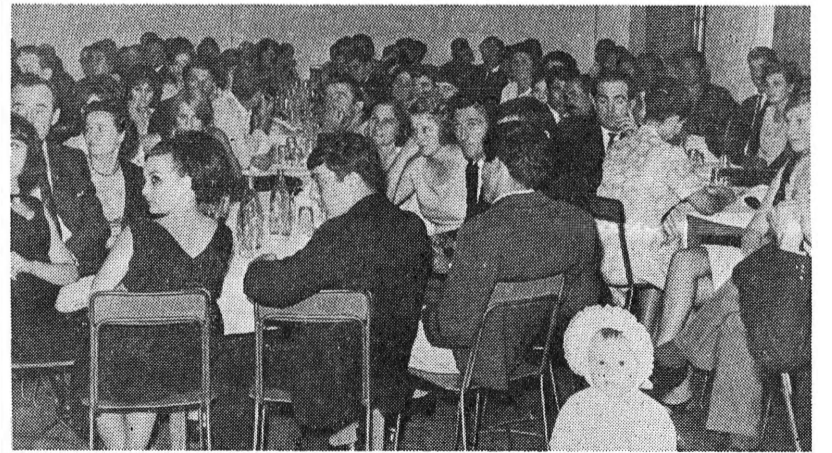
После полагања венца ружа на споменик палих за слободу Аустралије, у претстолници Камбери, из маузолеја излазе војвода Момчило Ђујић и претседник Дома аустралијских ратника, г. Д. В. Елиман (Mr. D.W. Elliman).

Амбасади, Војвода је био поново у дому ратника Аустралије са целом пратњом, где је био почашћен пићем у срдачном разговору са особљем ту запосленим, које му је претставио претседник г. Д. В. Елиман, који је Војводу пратио и у америчку Амбасаду.

(Наставак на стр. 5)

Пред централним штабом ратника Аустралије у престолници Камбери, где је војвода М. Ђујић примљен са војним почастима, снимљена је ова слика на којој се виде, поред Војводине пратње, десно и лево од Војводе г. Д. В. Елиман, г. Петар Флеминг (Mr. Peter Fleming), потпретседник ратника Аустралије и секретар г. Шрубсел (Mr. Shrubsel).

На првој приредби међу Србима у Аустралији, у дому Св. Саве у Мона Вале код Сиднеја.

Војвода је славио своју Славу Св. Николу са осталом браћом у Аустралији. На слици се виде протојереји Илија Булован и Светозар Секулић са славарима за време вршења славског обреда док Војвода припаљује свећу.

У Камбери, престолници Аустралије

(Пренос са стр. 4)

Увече, истог дана, приређен је свечани банкет у почаст Војводе, у једном од најлукеузних ресторана престолнице Камбере. Било је преко стотину Срба и Српкиња који су дошли да виде и чују Војводу. За почасним столом, поред Војводе, седео је, с десне стране, протојереј Душан Поповић, српски свештеник, парох српске црквено-школске општине у Камбери, а с леве, председник Дома ратника Аустралије, г. Д. В. Елиман са Госпођом. На вечери је поздрављено Војводу његов саборац из рата и револуције, брат Миливоје Заворовић, претставник нашег Покрета у Камбери и претседник — раније Повереништва, а сад Одбора нашег Покрета у том престолном граду. У име Српске цркве, и српске црквено-школске општине у Камбери, Војводу је поздрављено протојереј Душан Поповић и зажелио му сретан боравак међу Србима у Аустралији и успешан рад у одбрани јединства Српске цркве и мирењу завађене српске браће под њеним окриљем. У здравље Војводе дијаго је здравицу и зажелио добродошлицу Војводи и г. Д. В. Елиман у име ратника Аустралије, који су се борили за исте идеале Слободе и Демократије, за које су се борили и Срби у оба Светска рата у савезу са земљама слободе и демократије, у које се достојно убраја и Аустралија.

Војвода је у свом говору одговорио и захвалио свима. Нагласио је убедљиво улогу српске Цркве у животу и судбини српског народа и позвао све да остану чврсто и непоколебиво

уз Њу, своју дивну родитељку, чувајући углед српског имена и части и јеванђелске проповеди своје Матере Цркве о љубави и слози и у новој постојбини, лепој, топлој, богатој и слободној Аустралији. Био је бурно поздрављен од свих који су те ноћи до поноћи остали с њим у срдачним братским разговорима и међусобним обештећенима. За време банкета, госте је забављао српски студент Коста Недељковић уметничким извођењем српских песама и мелодија на хармоници, на велико задовољство свих. Око поноћи Војвода је отпутовао на одмор у дом брата Миливоје Заворовића, где је боравио за време посете Камбери.

Те су вечери преношене преко телевизије слике са Војводине посете Камбери, а преко радио станице, широм Аустралије, јављено је да је Војвода посетио Камберу и да тај дан "претставља изузетно радостан догађај за све Србе у Аустралији, јер им је стигао у посету познати борац, командант и херој из Другог светског рата, војвода Момчило Ђујић".

Војвода је сутрадан разгледао престолни град Аустралије и околицу, посетио неколико угледних српских домаћина и, предвече, свечано испраћен од свих, отпутовао са пратњом у Мона Вале код Сиднеја, где је била главна база за његов боравак у Аустралији, одакле је он обишао сва насеља у којима Срби живе на овом континенту.

Тако је сретно и успешно обављена Војводина посета лепој и белој престолници Аустралије, Камбери.

Међу браћом Србима у Бризбону

Пошто је три дана провео у отпремању текуће поште у администрацији Покрета и посетио извесан број српских породица у области Сиднеја, Војвода је, 25 децембра, стигао авионом у посету Србима у граду Бризбону. С њим је на целом путу по Аустралији био секретар Покрета за Аустралију, брат Столе Миливојевић, елитни српски официр, који је на више места осетио потребу да каже да нема ништа заједничког са Сатанаилом Миливојевићем из Либертивила.

Град Бризбон је престолница сунчане и богате аустралијске државе Квинсланд и броји 700,000 становника. Лежи на ушћу реке Бризбон у море и има велику трговачку луку, у коју завршују путнички и трговачки бродови из целог света. У граду и околици живи знатан број Срба, од којих је једна шака одлутала у раскол. Постоји и срганизована српска црквено-школска општина и парох, протојереј Вудимир Ђукић, честит и смиран слуга Божји и народни.

Војвода је стигао на аеродром у граду предвече. Дочекао га је велики број Срба и Српкиња који су га срдечно поздравили. Српске девојчице Анкида Д. Илић и Милица Ђ. Црномарковић, предале су Војводи букет цвећа и поздравиле га. На излазу са аеродрома Војводу је дочекао и поздрављено брат Дамјан Јовић, претседник Одбора нашег Покрета у Бризбону. Војвода је са аеродрома отпутовао право у дом председника Дамјана, где је приређена вечера за велики број гостију, чланова нашег Покрета и званица. На улазу у дом Војводу су опет поздравили, а домаћица, Мара супруга Дамјанова, сачекала га је са децом и посула цвећем.

У пространом дому Јовића, за богатом софром, седела су многа браћа саборци Војводини и водили срдачне разговоре при овом поновном сусрету после двадесет година. Поздрављајући

Војводу у име свих, брат Душан Грубнић, секретар Одбора нашег Покрета у Бризбону, казао је, поред осталог, ово:

"Драги брате Војводо, нек је сретан час нашег поновног сусрета на овом крају света. Ми смо Вас са нестрпљењем очекивали и са жељом жарком да Вас поново видимо и чујемо. Надамо се да се нећете постидети за нас. Ми смо остали вазда они исти какве нас знаш из рата и револуције: верни Богу, Краљу и свом српском роду. Вазда на бранику Српства у борби за слободу нашег народа и јединства наше мученичке Матере Цркве. На том бранику ми смо са Вама стајали кроз све дане борбе у рату и револуцији. На том бранику, и опет са Вама, брате Војводо, ми остајемо до последњег нашег даха у пуној братској српској слози са свом браћом Србима који се боре за Крст и Слободу, и који су остали верни Богу, Српској цркви и свом српском роду. Ја сам сретан што Вас вечерас могу поздравити у нашој средини у име свих чланова Одбора нашег Покрета и све браће Срба који су задахнути истим националним идеалима, због којих је плануо Трећи српски устанак на Равној Гори. Живео, брате Војводо, и добро нам дошао!" Војвода је у свом одговору на овај поздрав изразио своју радост што се поново сусрео са браћом саборцима који стоје тако чврсто и одлучно на бранику Српства.

Ово вече братских разговора у Бризбону брзо је протекло, и око поноћи Војвода је, са секретаром братом Столом, отишао на одмор и коначиште у дом брата Марка Ковачевића, како је било и предвиђено.

Сутрадан, у недељу 26 децембра, Војвода је био на богослужењу са великим бројем Срба и Српкиња. Служио је у црквеним просторијама Англиканске цркве, протојереј отац Вудимир Ђукић. После проповеди, на крају богослужења, одржао је отац Прото лепу проповед и го-

ворио у вези јеванђелске приче о Божјим изабраницима. Нагласио је да је у улози Божјег изабраника дошао међу њих и брат војвода Момчило Ђујић, да мири завађене, да их враћа са расколничких странпутица на пут Светог Саве, и да их охрабри у борби за слободу Српства. Поздравно је на крају и Војводу и позвао да говори у храму окупљеним Србима и Српкињама.

У говору који је потрајао око један сат, Војвода је говорио, поред Крста и Јеванђеља, окупљеним Србима о вери у Бога и Српство и казао да нема у овом часу ништа прече у ништа светије зашто би се Срби могли жртвовати — осим борбе за слободу Српства и јединство српске мученичке Матере Цркве. Народ га је слушао у храму са побожном тишином у којој се у срце и душу присутних зарезивала свака његова реч пуна вере и вердине, и љубави братске. Он је нагласио да сваки Србин може бити — и треба да буде, Божји изабраник ако је његово срце и живот његов испуњен вером, љубављу, истином и правдом.

После Војводине проповеди, прота је поделио нафору свима, а по изласку из храма сви су се сликали са Војводом да би имали слике као драгу успомену на сусрет с њим овог незаборавног дана. Потом је Војвода са оцом протом и многим другим отишао на гробље, на крају града, да одржи помен на гробу упокојеног брата саборца Ђуре Добријевића. Сестре су припремиле кољиво, прота је одржао помен а Војвода положио венац на Ђурин гроб. По жељи Војводиној, одржан је помен и на гробу пок. Милана Тејића и још неколицине умрлих и ту сахрањених Срба.

Око један сат по подне, приређен је банкет у почаст брата Војводе у пространој дворани Руског црквеног дома у Бризбону. Било је преко двеста учесника, Срба и Српкиња. Сестре Српкиње из Одбора нашег Покрета, спремиле су укусна и богата српска јела. За почасним столом са Војводом седели су истакнути прваци нашег Покрета, с десне стране отац прото Вудимир Ђукић, а с леве претставник Руске братске цркве, познати проповедник протојереј Николај. Поред здравице којом је Војвода поздрављен у име чланства нашег Покрета, говорио је отац прото Ђукић и руски свештеник, отац Николај. Прота Ђукић је поздрављено Војводу у име свих Срба, чланова српске црквено-школске општине у Бризбону, а отац Николај у име свих православних Руса и његовог црквеног поглавара Преосвећеног Владике Антониа. Својим дугим и разборитим говором Војвода је свима одговорио и захвалио се на пажњи и љубави која му је указана. Говорио је позадуго и изнео многе важне догађаје из живота и рада Срба широм света. Позвао је све да остану уз Матер Цркву и нагласио да се чувају комунистичких агената провокатора, који су се завукли у расколничке редове, попут Титовог агента Душана Касиновића, који је једанаест година разарао Српство у емиграцији и мамио Србе у раскол и за Голеш планину, да би се, пошто је откривен његов прљави лик, опет вратио Титу.

Војвода је у току говора често прекидан аплаузом и поклицима одушевљених Срба. Овај је говор снимљен на "тејп" и потом умножен и разаслан широм Аустралије да га чују хиљаде Срба, који нису имали среће да тог дана виде и чују Војводу непосредно.

По завршеном банкету и поздравним говорима настала је игранка уз српску песму и музику. Војвода је отишао предвече да разгледа град. Остао је

у Бризбону три дана и за то време посетио многу браћу саборце и у њиховом дому и на пословима којима се баве. Свуд је радосно дочекан и угошћен, као у роду рођеном. На конаку у дому брата саборца, Марка Ковачевића, Марко му је затезао свилену мрежу око кревета, и кад је Војвода настојао да ту пажњу отклони, Марко се правдао речима: "Нека, брате Војводо, нека мреже, могао би, очи моје, залутати одкуд несретни комарац па те пробудити". И Војвода је морао да се помири с тим да спава у кревету око којег је била затегнута свилена мрежа због "несретног комарца" којег нигде није видео у Аустралији, као ни змије. Поред осталих, Војвода је посетио у њиховом дому и ту био братски угошћен, ову браћу саборце и њихове честите породице: Дамјана Јовића, Душана С. Илића, Стевана Ј. Илића, Шпиру Бојића, Ђорђа Личину, браћу Шпиру, Ђуру и Душана Грубнића са њиховим породицама, Ђорђа Црномарковића, Стевана Мирковића и Милана Миливојевића. Они, као и многи које Војвода није стигао да посети, испратили су га, 28 децембра на аеродрому на

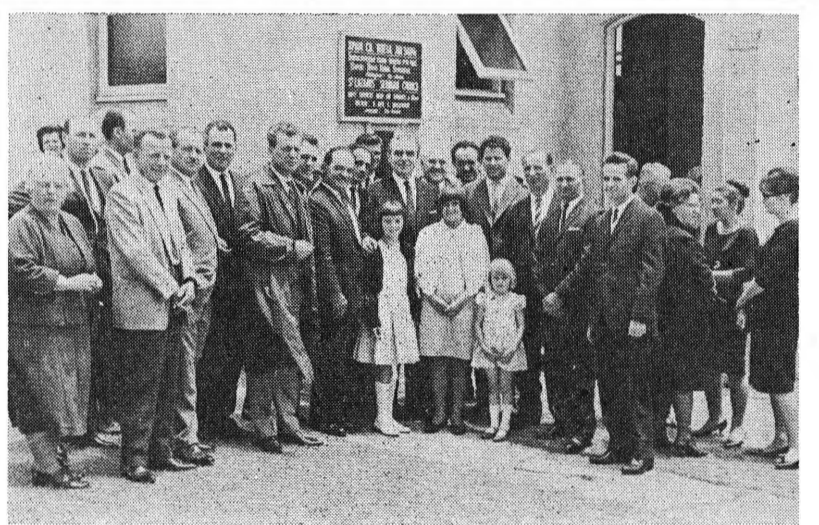
путу за Перт, и растали се с њим тешка срца. Испратили су га опет са цвећем, поклоњима и братском љубављу која је толико пута, у најтежим данима рата и револуције, била посведочена. Онда и сада. Остали су на аеродрому дуго махајући марамицама у нади на поновни сусрет, у боље и сретније дане. Честита и поносна наша српска браћа, верна Богу и Српству, чије име и углед носе и свагда поносно уздижу у заједници народа насељених у далекој и лепој земљи Аустралији.

Нека им је част и хвала. Може се и Српство с њима поносити. И њихова мученичка Матер Црква са којом се они поносе и којој су верни као њена истинска и честита деца.

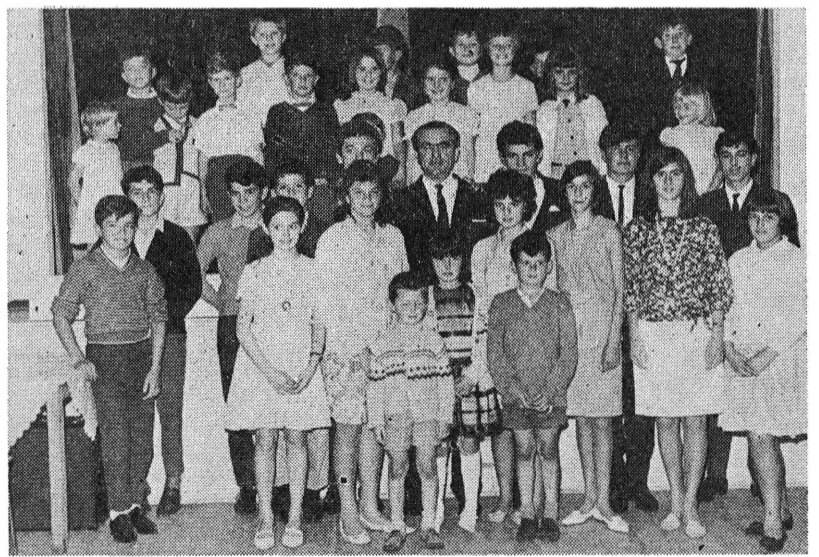
НАША ВЈЕРА

Вјерујем у једнога Бога;
Вјерујем да правда умрла није;
Вјерујем у снагу народа мога;
Вјерујем у васкрс Србије!

ПОМОЗИТЕ ОБНАВЉАЊЕ СРПСКИХ ХРАМОВА У ОТАЏБИНИ!

На Св. Николу пред српским храмом у Сиднеју Срби и Српкиње дочекали су Војводу и са њим се пред храмом сликали.

Група српске омладине поздравила је Војводу у Сиднеју и са њим се сликала.

За време Божићних и славских празника у Аустралији, Војвода је посетио многу браћу саборце и био њихов гост на Слави. Тако је био гост и код четничког првака и угледног српског домаћина, брата Раде Травице и његове честите породице у Мона Вале. Ова слика са те Славе приказује Радине госте: Војводу, кумове, пријатеље и саборце на Слави. На углу, иза Војводе, види се Радина супруга Микица, лево од ње Раде, а десно кум Данило Чукић, кум Симо Вукмирица, Данилова супруга Мирјана, испред ње ћерка Олга и до ње честита, вредна и борбена сестра Јованка Лежајић. Десно од Раде виде се браћа Ђука Радан и Никола Мирић, а потом деца и жене кумова и пријатеља.

Међу Србима у Перту

Војвода је стигао међу Србе у Перт 28 децембра, право из Бризбона. Перт је престолни град аустралијске државе Западна Аустралија и броји преко пола милиона становника. Често га називају градом пролећа, а има и надимак "Град Светлости". Лежи на крајњем западу Аустралије, на ушћу Лабудове реке (тако се зове) у море са великим и лепим плажама. Има велике паркове са изузетном флором и претставља један од највећих привредних и трговачких центара богате Аустралије. У Перту и околици живи велики број Срба који су се добро сместили и закућили. Међу њима има мали број расколника и жбирова, којима предњачи по злу познати српски одрод Лукић, који штампа лист "Слогу", преко којег је, међу Србе у Аустралији, засејао више лажи, клевете, мржње и зла — него сви удружени српски душмани заједно. Насупрот овом српском изроду, подиже се, као гороста, велики српски родољуб Томо Ристић, апотекар, који је објавио две познате књиге у одбрану српске слоге, борбе за слободу Српства и јединство Српске цркве, којој он чини част и којој служи на понос међу нашом браћом у Аустралији.

У Перту постоји и наша српска црквено-школска општина Св. Саве, са лепим храмом у српском стилу, домом, школском црквеном зградом и пространим портом у лепом делу града. Парох је протојереј Петар Радош. Црквена је општина имућна и има лепу српску црквену заједницу са великим бројем српских породица.

Војвода је стигао на аеродром у Перт око подне, дочекан од великог броја сабораца, чланова Покрета и српске црквено-школске општине. У име Покрета поздравио га је брат Богдан Сучевић претседник Одбора у Перту. Лепе девојчице, Српкиње Бранка и Нада, ћерке Јоке и Милана Кесића, негдашњег четника-гардисте у штабу Динарске дивизије код Војводе, поздравили су Војводу и предале му леп букет цвећа. Пошто је снимљено неколико фотографских снимака са овог сусрета, Војвода је, са поворком аутомобила, отпутовао у дом брата Богдана Сучевића, где је боравио за време посете Србији у Перту. На улазу у дом, поздравила је Војводу стара

Богданова мајка, зажелела му добродошлицу и понудила га са хљебом и соли. Тог је дана Војвода одржао састанак са ужим сарадницима, а сутрадан био на излету и пикнику са члановима Покрета и њиховим породицама у планини, 40 миља од Перта, код чувене водене бране, иза које се таласа огромно вештачко језеро са 39 милиона галона воде, са којом се снабдева и напаја град Перт. Увече је био на вечери код својих честитих сабораца Лазе и Саве Цветићанина. Следећег дана Војвода је посетио велики број пријатеља и сарадника, одржао низ састанака и конференција и, 31 децембра, на гробљу положио венац на гробове брата Бранка Бјелановића поручника, који је погинуо несретним случајем у аутомобилском судару и пок. Милке, сугруге брата Богдана Сучевића, која је умрла у Перту. На гробљу су били са Војводом чланови породице Сучевић и браћа саборци пок. Бранка Бјелановића, четничког првака из рата и револуције. Војвода је посетио још и ову браћу саборце и био гост у њиховом дому: 30 децембра брата саборца Мирка Његића и његову породицу и 31 децембра кума Саву Стојсављевића и његову породицу у предграђима Перта. Са Војводом је била и група чланова нашег Покрета. У домовима ових Срба и браће, дочекани су и угошћени као у свадби, српски и домаћински. И провели дуго време у братским разговорима о многим питањима која засецају у живот расељених Срба. Војвода је разгледао град и његове знаменитости са пратњом и у друштву брата и родољуба Радомира Раљевића и имао посебне састанке и договоре са истакнутим српским првацима у Перту, браћом Томом Ристићем и Милошем Сајчићем, четничким командантом из рата и револуције.

Првог јануара 1966, приредили су чланови нашег Покрета и српска црквено-школска општина вечеру у част Војводе у лепом, новом црквеном дому, поред цркве. То је био главни сусрет Војводе са Србима Западне Аустралије. У препуној дворани Срба и Српкиња послужене је вечера и пиће, па су потом одржали поздравне говоре брат Богдан Сучевић у име чланства нашег Покрета и родољуб Тома Ристић у име Срба верних Вој-

гу и Српству. Војвода им је захвалио на братским речима и говорио преко један сат одушевљеним Србима који су га често прекидали аплаузом у знак прихватања и одобравања оног о чему је говорио. Вероватно, та вече остаће незаборавна у душама свих који су се овде са Војводом сусрели и чули његов ватрени, родољубиви говор пун вере у Бога, српску слогу, Српску цркву и сретнију будућност Српства.

Сутрадан, у недељу, другог јануара, Војвода је био на богослужењу у храму Св. Саве и ту се сусрео и видео са многим. Увече је био гост у дому код познатих четничких бораца са Велебита, из Линке, браће Душана и Милана Кесића, где се на вечеру сабрао велики број Срба и Српкиња да још једном виде и чују Војводу, уочи његова одласка за град Аделаида. У домаћинском дому ове двојице браће, честитих Срба и познатих српских бораца, верних Богу и Српству, све је било ведро и весело, а за софром као у царском двору. Кроз приче и разговоре, те вечери, оживеле су успомене на многе догађаје из рата и револуције, и на драге братске ликове оних који су свесно мрели за Крст и Слободу.

Сутрадан, испраћен је Војвода са секретаром Столом, на аеродрому код града, за Аделаиду. На испраћају био је велики број браће и сестара, који су грабили сваки минут времена да прозборе коју реч са Војводом и да га чују пре расстанка. Остали су за њим на аеродрому, сретни што су имали прилику да га чују и виде, и тужни што су тако брзо морали да се растану с њим.

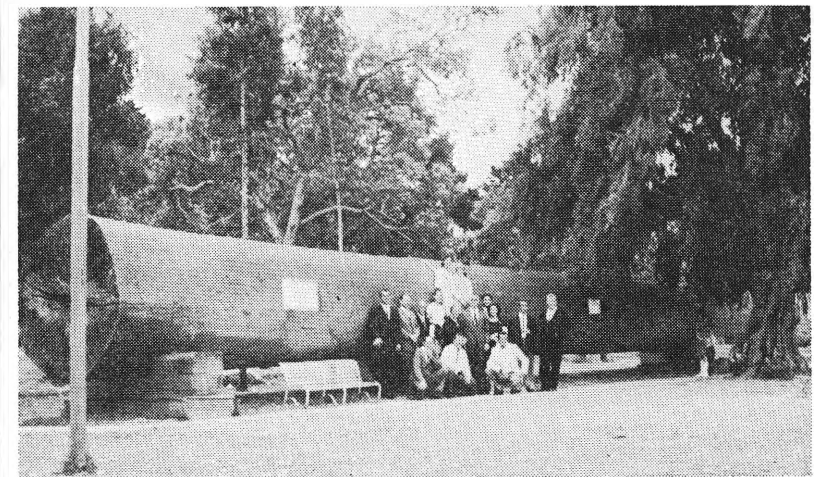
Честита и добра наша браћа у Перту, коју није одродила од Српства и одвојила од Матере Цркве ни даљина од родног краја, ни туђина на другом крају света, нити прљава пропаганда одрођених и однарођених, оних који поклекосе у блато раскола и издаје.

Не тугујте, браћо наша у Перту. Србија је свуда куд је год у срцу носите. Њој се свуда може служити, као и Богу у храмовима наше Матере Цркве, храмовима који су њеним благословом подигнути ма где у свету, као и на родној грудни.

Да сте здраво, да сте сретни, поносни и од Бога благословени!

На аеродрому у Перту, дочекали су и поздравили војводу М. Ђујића многи Срби и Српкиње. На слици се види и група његових сабораца из рата и револуције, као и мала Радојка Кесић која је Војводи предала букет цвећа. Овај у шубари је четнички борац са Динаре, брат Мирко Његић.

У флори и фауни Аустралија обилује разним врстама биља и животиња, каквих нема у другим деловима света. Тако, у једном делу Аустралије расте дрво Кари (Karrri) највеће на свету. Израста у висину преко 360 стопа. У Краљевом парку у Перту, изложена је мање него трећина дужине тог дрвета (110 стопа) поред којег се Војвода сликао са групом 15 сабораца. Читаоци нашег листа могу да виде величину трупа стабла Кари у употребу са том групом.

Горња слика приказује групу Срба и Српкиња код почасног стола са Војводом, на банкету и збору који је у његову част приређен у дворани дома српске црквено-школске општине Св. Саве у Перту 1 јануара 1966.

Доња слика приказује Србе и Српкиње са Војводом у гостима код четничких првака браће Душана и Милана Кесића у недељу 2 јануара 1966. На слици се виде чланови, пријатељи и саборци браће Кесића и чланови њихових породица са Војводом.

Слика приказује војводу М. Ђујића у храму Св. Саве у Перту, за време богослужења 2 јануара 1966. Десно од Војводе су браћа Милан и Душан Кесић и Мирко Његић а лево Миркова сунруга Беса са децом.

Међу Србима у Сиднеју

После величанственог збора и прославе у Камбрамати, Војвода је, сутрадан, стигао из Мона Вале, из свог привременог боравишта код "Четничког Бункера" у гостима код брата Милоша Радана, на прославу у Сиднеју, коју је у његову част, 15 јануара, приредила српска црквено-школска општина Св. Кнеза Лазара, са парохом, протојерејем - ставрофором Илијом Булованом и претседником Др. В. Малешевићем. Изведен је посебан забавни програм, са банкетом у Војводину част у једној од најлепших дворана у граду. Било је преко двеста педесет Срба и Српкиња. Главни предмет њихове пажње био је Војвода, којег су у дворани сви дочекали стојећи и поздравили дугим аплаузом. За почасним столом седели су српски прваци и претставници разних организација. Војводу су поздравили стари Прота, потом честити старина Н. Грубјешкић, доживотни почасни претседник црквено-школске општине, нагласивши да поздравља Војводу-хероја који је, по речима великог Његоша, знао "како ваља с бесмртношћу зборит". После њега, Војводу је поздравно упечатљивим говором претседник црквено-школске општине, Др. Бошко Малешевић. Због историјске улоге Српске цркве

у судбини српског народа, коју је он у свом говору нагласио, доносимо тај говор у нашем листу овде, као уводни чланак. На тај говор, одговорио је Војвода дугим, убедљивим излагањем стања у Отаџбини и српској емиграцији, позивом да сви стану чврсто и одлучно уз своју Матер Цркву. И да све предузму што могу да би вратили из раскола нашу српску браћу која су тамо отишла обманута и заведена од одрођених и затрованих расколничких поглавника, који срамоте своју цркву и свој народ. Војвода је поздрављен бурним аплаузом, а онда је настао забавни део програма са играчком у срдачном и радосном расположењу свих који се ту вече сабраше да укажу част војводи Момчилу Ђујићу, да га виде и чују, и проведе једно пријатно и радосно вече с њим.

Оба говора, са ове прославе, Војводин и Др. В. Малешевића, снимљена су на "тејп" и послана свуд по Аустралији, Србима који су уз Матер Цркву или у расколу — да их чују. Говори ће се преносити и преко радио емисија нашег Покрета у Америци, Канади и Европи.

(Види говор Др. В. Малешевића — уводни чланак, страна 2)

НА ВАЖНОМ САСТАНКУ

Сутрадан, у недељу 16 јануара, Војвода је био поново у Сиднеју на богослужењу у нашем српском храму. Служио је парох, отац прото И. Булован. После службе у храму, Срби из водених кругова нашег верског и националног живота у Аустралији, претежно из Сиднеја, одржали су састанак са Војводом и приредили у његову част ручак у једном од познатих ресторана Сиднеја. На том састанку, као и за време и после ручка, било је говора о свим питањима која засецају у живот и рад Срба у Аустралији, па је по некојима од њих донета и конкретна одлука. Војвода је и овде дао важна обавештења и изложио окупљеној браћи потребне смернице рада, борбе и жртве за добро Српства и Српске цркве. Закључци са овог састанка уродиће свакако корисним плодом у најскоријој будућности међу нашом браћом у Аустралији.

Овај важан састанак завршен је касно после подне у срдачном расположењу браће Срба којима лежи на срцу судбина Српске цркве и Српског народа, чији су они верни и здрави заточници, одлучни и постојани, у свим временима, добрим и злим; у свакој прилици и на сваком месту под сводом небесним.

Посета браћи Србима у Аделаиде

Војвода је стигао 3 јануара предвече авионом право из Порта за Аделаиде. На аеродрому га је сачекало и поздравило преко двеста Срба и Српкиња. Међу њима, поздравно га је у име нашег Покрета брат Јовица Клеут, претседник Одбора са секретаром Данилом Берићем, затим у име српске црквено-школске општине г. Петар Лазаревић претседник и г. М. Стефановић, секретар. Мали Дадо Јурковић Николин и девојчица Јелена Ј. Клеут поздравили су такођер Војводу и предали му букет цвећа. Присутни новинари, који су Војводу интервјуисали за своје листове, сликали су их са Војводом. Аустралијска штампа и радио коментатори објавили су Војводину посету Србима у граду Аделаиде. То је престолница аустралијске државе Западна Аустралија и броји преко 650,000 становника. Лежи на обали мора у пространој равни у коју се море дубоко засебло са лепим плажама за купање, а са три стране с копна, уздижу се живописни планински брегови уз које се све више и више успиње град са модерним палатама и цветним парковима. Аделаиде је познат, не само као важан привредни и трговачки центар са великом поморском луком, већ и као град — престолница народних игара и уметничких изложби. У том граду и околици живи неколико хиљада Срба. Међу њима отпало је у раскол оно што се није никад интересовало за верски живот, по највише букачи разних вештачких организација које се са народном душом и вером никад нису срасле. Наша највећа српска црквено-школска општина у Аустралији, овде је у овом граду и она је остала уз своју Матер Цркву, са ревносним и мудрим пастиром, протојерејем оцом Славком Субићем. Парохијски храм, дом и парохијски стан, са великом црквеном портом, налазе се у најлепшем делу града.

Војводин сусрет са многим Србима и Српкињама на аеродрому био је срдачан и узбуђив. Многе није видео за последњих двадесет година. После сликања и срдачних разговора, Војвода је са секретаром Столом, у конвоју аутомобила, отпратио право у дом претседника, брата Јовице Клеута, где је приређена вечера за њега и многе званице са којима је он остао у разговору до поноћи. На улазу у дом Војводи је брат Тетко понудио со и хлеб. По завршеној вечери и сјелу, Војвода је отпратио у дом брата Николе Јурковића, где је боравио за време посете Србима у Аделаиде. Сутрадан је Војвода одржао састанак са члановима и сарадницима из Покрета, посетио браћу Дану и Ману Кесића и Гојку Јурковића и њихове породице, код којих је био гост, а увече је примио на посебан разговор претставнике мрквено-школске општине Св. Саве, браћу П. Лазаревића, М. Стефановића и Ђ. Узелца-Гешана. Петог јануара Војвода је био у гостима код брата Ђуке Иванчевића, а после подне отишао на гробље са оцом протом Славком Субићем који је одржао кратак помен на гробовима умрлих Срба: Марка Мркаила,

Спасоја Судара, Ранка Лалића, Душана Рајковића и Богдана Кесића. На другој страни града, на гробљу Емфилд, Војвода је положио венац на гроб свог истакнутог борца и четничког команданта пок. Рајка Вукчевића а отац Славко одржао помен. Била је присутна породица пок. Рајка и велики број Срба и Српкиња. Тог је дана, увече Војвода био гост на вечери код свог саборца и пријатеља, брата Перице Рељића и његове честите породице. Перица држи два позната ресторана у граду Аделаиде и ужива поштовање и добар глас родољуба Србина.

На Бадњи дан Војвода је био гост на ручку код четничког првака брата Митра Травара и његове породице са многим гостима, а увече је присуствовао доношењу и освећењу бадњака, у великој црквеној порти наше црквено-школске општине Св. Саве. Стигао је управо кад је у великој поворци аутомобила довежен и пред храмом у порти положен бадњак. На улазу у порту Војводу је поздравио претседник црквене општине брат П. Лазаревић са секретаром М. Стефановићем. Око четири стотине Срба и Српкиња било је окупљено на освећењу бадњака. После чина освећења бадњака, одржао је лепу проповед парох, отац прото Славко Субић, који је поздравио и Војводу као свог старијег колегу из Богословије у Сремским Карловцима, немирна, бунтовна и борбена. После њега говорио је Војвода којег су сви при појави у порти поздравили са поклицима, као и за време говора који је оставио дубок утисак на све присутне. У великом предпразничком расположењу брзо је протекло Варње вече у срдачним разговорима и братском сусрету са Војводом. То вече касније, у дому брата Николе Јурковића, где је Војвода отсео, приређена је богата вечера за Војводу, бројне чланове породице тројице честитих српских бораца, браће Јурковића, Николе, Гојка и Дамјана, као и за многе званице.

Сутрадан, на Божић, храм је био препун народа. Служио је и беседио отац прото С. Субић, а црквени хор свечано певао песме Божићне радости. Војвода је био на богослужењу и, по завршетку службе, замољен од свештеника и народа, опет у црквеној порти одржао је велики родољубиви говор, позивајући све на пут слоге уз Матер Цркву. Народ га је пажљиво слушао и поздрављао у знак одобравања и прихватања његових речи. После тога Војвода је са својом пратњом био на ручку код честитих српских домаћина Љубе и Јелене Вешир, после подне примио на конференцију браћу Ђоку Коларевића, Мишу Клисара и Свету Рађеновића, а увече у domu црквено-школске општине, присуствовао банкету са забавним програмом који је у његову почаст приређен. У дворани препуној народа Војводу је поздравио у име нашег Покрета брат Јовица Клеут претседник Одбора, о Динарској четничкој дивизији и четничкој борби у Отаџбини говорио је четнички старешина, брат Ђуро Узелац-Гешан, а у име српске омладине Војводу је

поздравио српски омладинац, студент Душан Бешир. У свом говору он је рекао:

Национална омладина и Равногорство

Драги оче Прото, господине Војводо, поштоване госпође и господо,

Сматрам се почашћеним од стране Управног Одбора Покрета српских четника за Јужну Аустралију, да, на данашњи дан, дан највећег празника људскога рода, Христовог Рођења, у име националне омладине поздравим брата војводу Момчила и кажем неколико речи.

Данашња национална омладина, родила се и одгојила по највише у емиграцији. Какве су муке и патње преживели и под којим су нас условима наши родитељи васпитали у националном духу то они најбоље знају, а ми смо донекле сазнали из њиховог излагања. Одгјили су нас, школовали су нас и казали су нам, зашто смо се нашли у туђем свету широм земљиног шара. (Аплауз).

Речи наших родитеља и националних бораца о мукама и патњама српскога народа од 1941 године, па све до данашњега дана, па и данас, оставиле су на нас дубок утисак у националном и верском погледу као и о лепим српским обичајима. Та излагања наших родитеља и националних бораца, све се више и више корене у нама. "На млаћима свет остаје", рекоше нам наши. Ја нисам знао шта то значи. Данас знам и ја и цела наша омладина и надам се, да ћемо знати поштовати савете наших и одржати наше традиционалне обичаје, да и ми млаћи "на којима свет остаје", пођемо њиховим српским националним путем. Да поштујемо надчовечанске борбе Српства и Равногорства. Да се сећамо див-јунака — како живих тако и оних мртвих који падоше за част и слободу српскога народа. Кажем за слободу. Реч слобода, има свега седам слова али много значи. Верујем да ми омладинци нећемо никада заборавити ко смо, одакле смо и зашто смо се нашли у хладној туђини. У једној шаљи у разговору, чика Милета нам рече: "Јаничари", и опсова нас. Ни то нисам знао шта значи. Сада и то знам. Крупа је ова реч у односу на будућност српскога народа. Али, ма у којем крају света били, и ма чији хлеб јели, неће ни туђина ни даљина да нас одроди нити да од нас искује јаничаре — који су, преваспитани — некад у црне дане Србине, и на Српство ударали. (Аплауз).

Господине Војводо, национална омладина зна и о покрету генерала Михаиловића, из милости названог "Чича". Ми знамо кроз какве муке и страдања је прошао српски народ са Чичом на челу и како је издат тај мученик и мученички народ и дошао на власт безбожни комунизам који влада и данас нашом лепом Отаџбином и нашим добрим народом. Вечерас на највећи празник људскога рода, Христовог Рођења, видимо и Вас у нашој средини и у далекој Аустралији, као једнога од команданата Чичиних, борца који је преживео од многобројних других знаних и незнаних нама омладинцима. У Вашем присуству и са Вама заједно, ми ћемо се сетити вечерас надчовечанске борбе и страдања Српства за слободу кроз векове, и садашњег тешког ропства под крвавим комунизмом. У визији, ми ћемо видети српске планине и поља снегом и муком завејане, и колоне бораца, мученика и витезова који, газећи тим пољима и планинама, положише своје животе на олтар Српства и српске слободе. И кроз призив поробљене Отаџбине, чућемо и вапај њен и позив њен. Вапај да се сетимо мука њених и позив да је

не изневеримо, да јој верни останемо. Ми, који спадамо у најмлађе њено поколење, по највише у туђини рођено, знамо о њој из књига и прича на-

ших родитеља. Али љубав за њу ми у крви носимо и у срцу хранимо. И још једно важно и тврдо сазнање, а то је, да сломо о њој из књига и прича на-

(Наставак на стр. 8)

The Advertiser

ADELAIDE, TUESDAY, JANUARY 4, 1966.

DUKE GREETED

Duke Momcilo Djuc is presented with sheafs of flowers at Adelaide Airport yesterday by Helen Kleut, 9 (left), and Dennis Jurckovic, 8.

SERBS' HERO VISITS S.A.

Amid the waving of hands, kisses, hugs and many wet eyes, more than 200 members of the Serbian community of Adelaide yesterday afternoon greeted one of their war-time heroes at Adelaide Airport.

He is Duke Momcilo Djuc, 58, who has lived in political exile in the US for the past 16 years.

He is on his first tour of Australia and wants to meet the Serbian community in each capital city.

During World War II, Duke Djuc commanded 50,000 Chetnik fighters in the forests of Yugoslavia against the Germans.

His visit to Adelaide is part of a tour of Australia in which he plans to meet as many of his former troops as possible. There are 500 in Adelaide.

In the fighting in Yugoslavia, he was in the Yugoslavian Royal Army, Under the command of Gen. Dzozo Miliolovic.

Duke Djuc symbolised the resistance of the Serbian people against Germany, Communism and the Tito regime.

Duke Djuc will fly to Melbourne on Saturday.

He said that he was ordered by Gen. Miliolovic to meet allied forces in Northern Italy and on May 1, 1945, he met forward troops of British and American forces at the Soca River.

His force, named the Dinaric Division, fought for "a long time" before King Peter of Yugoslavia gave the order to join the allied forces in northern Italy.

Duke Djuc lives in Chicago and owns two radio stations. He organises the production of a Serbian newspaper, with circulation throughout the US.

One of his former sergeants, Mr. Dane Beric, now living in Adelaide said yesterday that to his men

Омладинска фолклорна група српске омладине у Аделаиде

"АДВЕРТАЈЗЕР", један од највећих дневних листова Аустралије, објавио је ову репортажу о Војводином доласку у Аделаиде. Новинар је буквално превео реч Војвода, погрешно забележио Дражино и Војводино име и поменуо "две радио станице", уместо два радио часа.

Збор и устанак у Камбрамати

Са кружног пута по Аустралији, Војвода је 11 јануара, стигао авионом из Мелборна у Сиднеј. На сиднејском аеродрому МАСКОТ био је дочекан и поздрављен од председника Главне Управе нашег Покрета, брата Данила Чукића, потпредседника Душана Ђумића, брата Петра Мркића председника Одбора у Мона Вале и великог броја Срба и Српкиња. Сутрадан је Војвода у Мона Вале примио неколико група српских бораца на разговор а на Нову 1966 српску годину, одржао је величанствен збор Срба и Српкиња у граду Камбрамати, предграђу Сиднеја, на којем је било преко 650 одушевљених Срба и Српкиња.

Војвода је тог дана био гост на великом и богатом имању код угледних српских домаћина, четника браће Вукмирица, Симе и Лазе — који је 1941 године, у мају месецу, заједно са бесмртним Дражом, избио на Равну Гору и с њим подигао Трећи српски устанак. Досад је био Повереник нашег Покрета у Камбрамати, а сад председник Одбора. У гостима код браће Вукмирица био је тог дана велики број браће сабораца. Стигао је и брат Миливоје Заворовић са својом супругом и делегацијом из Камбере, престолног града Аустралије. Војвода је том приликом посетио и свог саборца, комшију Вукмирица, брата Владу Јокића, имућног и угледног српског четничког борца.

Сиднеј је највећи и најлепши град Аустралије, вероватно један од најлепших градова света. То је престолница Аустралијске државе Нови Јужни Велс и броји 2,500.000 становника, са предграђима још више. Познат је по великој поморској луци, сунчаним плажама, чувеној зоолошкој башти, индустрији, историјским зградама и споменицима. КАМБРАМАТА, град, најлепше је предграђе Сиднеја. Ту је најгушће насеље Срба, којих има, у Сиднеју и околици, преко 5000. У Камбрамати су расколници, "надгласали" честите чланове српске црквено-школске општине и заграбили је путем лажне пропаганде и фалсификовања спискова чланства. Свештеници су физички најурили и тако пали у блато издаје Српства и раскола у Српској цркви. Ту, у Камбрамати, центар је и седиште расколничких жбирова и отрова и њихових организација са "седиштем" наречене "епар-

хије" нареченог расколничког "епскопа" Димитрија Балегана. Ту је седиште и одбрањене С. Б. Помоћи, С. Н. Одбране, коју су по паду у раскол назвали Обманом, затим "Удружењаца", присталица Брашића — сарадника Анте Павелића, као и подивљала расколничка црквена општина и Одбор од једанаест чланова "четничка" које води неки бедник којег зову Др. Дукић, и који кљуца на машини и растура неки благоволителенчић под именом "Романија". Ту је кужно седиште и табор 17 чланова — толико их има у Аустралији, присталица политичког лудака и уображеног фирера са Бери улице у Чикагу. Кад су чули да долази Војвода и држи збор, све су ове "силе" раскола и расколника, заказале истог дана и истог сата, у истом месту, своју заједничку забаву "са одабраним програмом", да им се чланови не би осули и дошли да чују Војводу. Чак су успели да поплаве и оркестар да не дође и свира за омладину после Војводиног говора на заказаном нашем програму. Ишли су од куће до куће и одвраћали народ да на наш збор не долази јер ће "аустралијска тајна полиција, све који дођу на Ђујићев збор, уписати у листу комуниста". Растурили су затим и неколико разних летака у којима су се "прославили" политички манијаци — присталице жбира са Бери улице у Чикагу, и Др. Дукић, који се неуспешно сакрио иза неког безименог "Одбора". Али, све те прљаве работе расколничких жбирова, нису уродиле плодом. Напротив, ту вече, на збор и забавни програм, на којем је Војвода говорио, дошло је преко 650 Срба и Српкиња, а на "одабрани програм" расколника дошло их је нешто преко стотину. Тако су се ту, у центру раскола и расколника, измериле снаге. Својим говором на збору, Војвода је изазвао преокрет у читавом стању и одредењу Срба у Аустралији. Од тог дана почело је расуло расколника, и сви који су им наивно веровали или били необавештени, враћају се сваки дан из њихове мутљаге, међу своју браћу, Матери Цркви. Расколници су се уверили да њихова храна — лажи, клевете, обмане, фалсификати — не одговара српском "стомаку" па је многи, који су је окусили, сад повраћају, избацују из своје утробе, одбацују расколнички издајнички став, лаж и клевету и враћају се сунчаним

Међу браћом Србима у Аделаиде

(Пренос са стр. 7)

бода неће доћи тамо где слоге нема. И да се борба са победом никад неће завршити ако, сложни и уједињени, чврсто не станемо уз своју Матер Цркву. Победу ће извојевати само они који кроз борбу корачају сложно и који се истински боре са Вером у Бога, и у чије су националне идеале уткани закони Вере, Љубави, Правде и Истине. (Дуг аплауз).

Са том вером, и у нади да ће се међу Србима остварити таква пуна слога братска, из које ће пламтети борба за слободу и слобода доћи, брате Војводе, ја поздрављам Вас и све Српство околико вечерас овде окупљено, са радосним хришћанским и српским поздравом:

Мир Божји, Христос се роди! Сретан вам Божји и Нова 1966 година, свима, живели! (Дуго-трајан аплауз).

После говора овог интелигентног омладинца родољуба, говорио је Војвода бурно поздрављен од народа. Он је нагласио нарочито улогу омладине у судбини сваког народа, па и српског. Тој омладини, на којој почива будућност, треба посветити сву пажњу и примером

старијих указати јој пут српске слоге и борбе за слободу у верности Богу, Матери Цркви и Српству. Ово свечано Божићно вече завршено је посебним забавним програмом уз српску музику и игру српске омладинске фолклорне групе. Програм је отворио и са њим лепо руководио брат Милета Јеврић. Све је било на достојној висини српског верског и националног обичаја и традиције, и Божићњег празничког расположења.

Сутрадан, 8 јануара, Војвода је кренуо авионом за град Мелборн. На аеродрому у Аделаиде испратила га је велика маса Срба, као и при дочеку. Многи су желели да се с њим сликају, многи да га још за понешто припитају; многи да чују његово мишљење још по којем питању; многи да по њему пошаљу поздрав и поруку рођацима и пријатељима у другим земљама света, по којима Војвода путује.

Тако је успешно завршена његова посета браћи Србима у граду Аделаиде, међу којима је нашао велики број сабораца из рата и револуције, као и оних са којима се по први пут ту сусрео. И тај сусрет био је, обострано, жељен и радостан.

видицима свог рода и своје Матере Цркве.

Војводин збор и прославу Нове године отворио је својим говором домаћин, угледни српски четнички првак, брат Петар Дмитровић. Говорили су затим, и поздравили Војводу и окупљене Србе и Српкиње, браћа Данило Чукић председник Главне Управе нашег Покрета и Душан Рсовац, угледни, борбени и родољубиви српски омладинца, шеф омладине у нашем Покрету у Аустралији. И њихови говори и Војводин, снимљени су на "тејп", умножени и разаслани по Аустралији и другим земљама света, Србима, да их чују и да знају шта се је десило и шта говорило на овом значајном скупу Срба на Нову 1966 годину, у Камбрамати.

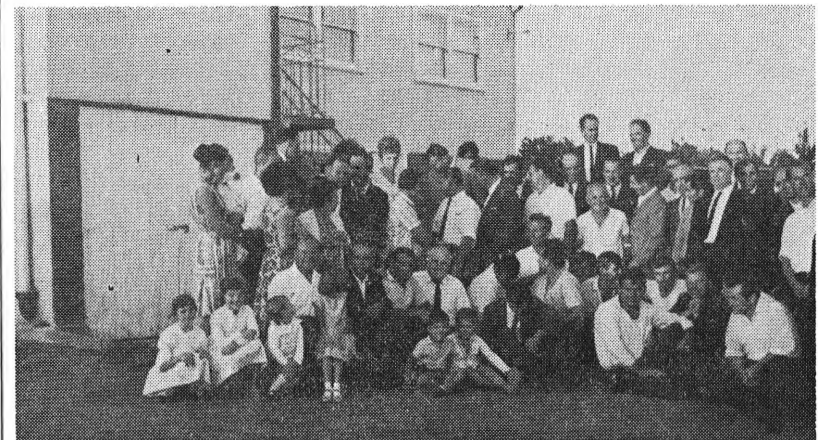
На овом револуционарном збору Срба на Нову 1966 годину у Камбрамати, расколници су демаскирани и сад многи виде њихов прљави лик на који се гаде. Војвода је браћи Србима на том збору говорио одлучно, убедљиво, документовано. Он је уверио све у њавољу рабату расколничких поглавника, који међу Србима у емиграцији раде комунистички посао разарања јединства Српске цркве, разбијање српског антикомунистичког фронта, блаћења истинских српских народних војна и првака, издаје Српства, одвлачење Краља и Његовог угледа у блато издаје и раскола, блаћења и клеветања Српског Патријарха — борца и мученика са српским Владикама у поробљеној Отаџбини, завањања и обмањивања српских бораца у емиграцији и срамоћење Српске мученичке Цркве и српског народа пред страним народима света. Све је то Војвода објаснио, документовано изнео на овом збору и био поздрављен силним, бурним аплаузом присутне браће Срба и сестара Српкиња. На сваку чињеницу коју је Војвода изнео и објаснио, сви су му бурно клицали: "Тако је, живео Војвода!" Аплауз се пролама двораном док су се речи браћа Војводе зарезивале дубоко у свест, срце и душу свих. Тиме је убрзано разарање расколничке куле у Аустралији, да би јој, у догледно време, остали само трагови рушевине, које ће се Срби у Аустралији сећати са гађењем и са презиrom на њене мрачне ѕидаре.

После Војводиног говора, настала је играња уз песму и звук српске музике. Војвода је водио дуге разговоре за столом у друштву српских првака, протојереја-ставрофора Илије Булована, протојереја Светозара Секулића, председника Данила Чукића, секретара чика-Столе, Др-а Бошка Малешевића, угледног српског борца инжењера брата Тошића, Душана Рсовца, Раде Травице, Пера Дмитровића, Николе Мирића, Душана Ђумића, Петра Мркића, младог Др-а Илије Стринића и још многих српских омладинца, који су му прилазили да се с њим упознају, сликају, и проговоре о понечем. Све је преплавило талас свечаног празничког расположења и осећања јединства нераздрожне духовне и националне заједнице. Вило се српско коло, одјекивала српска песма и музика и тресла се огромна, велика дворана Цивик Хола у Камбрамати. И та песма и музика, замукла је тек негде касно, иза поноћи, кад су се наша српска браћа и сестре почели разилазити својим домовима, носећи сунчане снопове светлости и радости које су на брали на овом незаборавном братском скупу, и које су им обасјале ум, душу и срце топлином српске братске љубави и слоге, и заједничке борбе и службе Богу и Српству.

Тако је било у Камбрамати. Тако су Срби, са својим српским Војводом Момчилом, дочекали и прославили своју Нову 1966 годину у Аустралији.

И ОПЕТ КАМБРАМАТА!

НОВО ЗЕМЉИШТЕ, НОВИ ДОМ И НОВИ ОДБОР НАШЕГ ПОКРЕТА У КАМБРАМАТИ

После продора и расула расколничке куле у Камбрамати, са збором и говором војводе М. Ђујића 14 јануара, борци и омладинца из тог места позвали су Војводу да им поново дође и говори. Поновни збор бораца и српске омладине био је на фарми брата Петра Дмитровића код Камбрамате у Ливерпулу. На том је збору Војвода основао нови Одбор српских четника у Камбрамати 30 јануара 1966 са овом управом:

Старина Лазар Вукмирица председник, Војин Симић потпредседник, Петар Дмитровић секретар, Петар Радоњић благајник, шеф омладине за Покрет у Аустралији, шеф фолклорне групе и члан Главне Управе брат Душан Рсовац-Дуле, повереник листа "СРБИЈЕ" брат Страхинја Вранковић. Председник Надзорног одбора брат Владе Видовић, а чланови браћа Веселин Кузман и Симо Вукмирица. За стараоца имања и домаћина дома — кад се озије, четнички првоборац из Дражине пратње, брат Лазо Вукмирица.

На истој је скупштини изабран и посебни Одбор који ће у Камбрамати пронаћи подесно земљиште за подизање дома нашег Покрета. Одбор је убрзо пронашао и купио за 4500 фунта 7 екера земље. Војвода је, пре свог повратка у Америку, разгледао са члановима Главне Управе купљено земљиште и одредио где ће се шта изграђивати. Инжњер, брат Д. Тошић, убрзо је израдио идејни цртеж плана за зидање дома, о чему ће се довести убрзо одлука. Слика коју овде видите приказује део чланства са оснивачке скупштине нашег борбеног новог Одбора у Камбрамати. Сви су били тог дана гости код брата Петра Дмитровића па се и сликали пред његовим домом.

ПРВО КОЛО ЧЕТНИЧКИХ СЕСТАРА РАВНЕ ГОРЕ У АУСТРАЛИЈИ

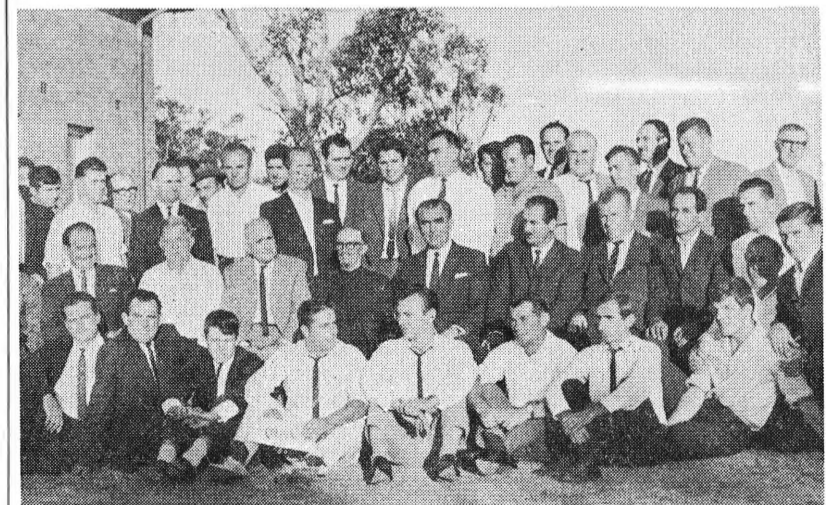
Пред повратак за Америку, 7 фебруара 1966, сазвао је брат војвода М. Ђујић на скупштин у српску дворану у Мона Вале код Сиднеја сестре Српкиње, жене и девојке, и основао Прво Четничко Коло Српских Сестара у Аустралији. Војвода је објаснио сестрама циљ оснивања Кола и изнео успешан рад наших сестара организованих у Четничка Кола нашег Покрета у другим земљама. Објаснио им је Правила рада и са њима донео одлуке о раду сестара у Аустралији. Коло ће обухватити од првог дана преко 50 чланица сестара, а кроз девет Одбора нашег Покрета у Аустралији, тај ће број да буде већи од 300.

На том лепом скупу наших вредних и честитих сестара, пошто је извршен упис свих, изабрана је једногласно ова Управа Кола:

Сестра Катина Завођа председница, Мирјана Чукић потпредседница, Марија Лукић секретарица, Божица Докић благајница, Стана Дражић чланица, Јованка Ребић председница Надзорног одбора а чланице: сестре Аница Ђумић и Марија Бабић.

Честитамо нашим сестрама и желимо им сретан и успешан рад у крилу Одбора бораца нашег Покрета у Аустралији. Живеле!

ПОДИЗАЊЕ ДОМА ПОКРЕТА СРПСКИХ ЧЕТНИКА РАВНЕ ГОРЕ У АУСТРАЛИЈИ

Слика са седнице Главне Управе нашег Покрета у Аустралији, одржане у дому Прве српске црквено-школске општине Св. Саве у Мона Вале, 6 фебруара 1966. На седници су донете важне одлуке о куповини 7 екера земље у граду Камбрамата, зидању Првог ДОМА Покрета српских четника Равне Горе у Аустралији, изградњи великог спортског стадиона на том земљишту за српску омладину, базена за купање и подизања српског храма на два екера те земље које ће наш Покрет поклонити Српској цркви. На тој је седници сакупљено и уписано прилога за исплату земљишта и подизање дома од присутне браће, у износу од 3370 фунта. Тај списак објављујемо на посебном месту. Овде на слици се види Војвода у средини, лево од њега су брат Данило Чукић председник и Столе Миливојевић секретар, а десно протојереја-ставрофор Илија Булован, до њега Др. Бошко Малешевић и остала браћа, српски народни и четнички прваци из Сиднеја, Мона Вале, Ливерпола, Камбрамате, Волонгонга и других места.